

รายงานการประชุม

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๘๘

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙

ณ ห้องประชุมงบประมาณ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๓

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๕๕ นาฬิกา

ประธาน (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) : คิดหากลุ่มได้หรือยัง เมื่อก็ผมเดินเข้ามาเจอ
กลุ่มหนึ่ง

นายบรรชิต สิงหเสนี : รู้สึกกลุ่มที่หัวเราะกันมากที่สุดจะดีที่สุดครับ ผมจะ
ถือโอกาสแย็บไปด้วยครับ วันนี้ที่ท่านประธานได้ให้แนวทาง ทางผู้สื่อข่าวรอกันมากนะครับ
วันนี้ก็จะแจกข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของคณะรัฐมนตรี ตามที่ท่านประธานได้อนุมัติ
ซึ่งได้ถ่ายไว้เรียบร้อยแล้ว รวมทั้งข้อเสนอแนะความคิดเห็นของ สนช. ส่วน สปท. ก็จะสรุป
ให้สั้น ๆ ตามนี้ ให้ผู้สื่อข่าวได้เห็นว่ามีที่มาที่ไปเป็นอย่างไร แต่เราไม่ได้จะส่งคืนให้เขาที่ชัดเจน
ก็คือ สปท. ก็ยืนยันข้อเสนอแก้ไขในมาตรา ๒๖๙ ว่าอยากจะให้เพิ่มอะไรบ้าง นอกเหนือจาก
มาตรา ๒๖๗ มาตรา ๒๖๘ รวมทั้งมีข้อเสนอของคณะกรรมการทั้ง ๑๒ คณะ
และท้ายที่สุดก็เป็นสำเนาคำอภิปรายของสมาชิก สปท. ก็จะได้ให้เขาทราบ ส่วนรายละเอียด
เรื่องการดำเนินงานของเรานี้เท่าที่หารือกับทางคุณปกรณ์และคุณธนาวัฒน์ไว้ว่าจะเป็น
โอกาสพรุ่งนี้ครับ ที่ท่านอาจารย์ชาติชายหรือท่านอาจารย์อุดมจะได้ชี้แจง ผมคิดว่าในวันนี้
ผมคงยังไม่ลงไปรายละเอียด ขอบพระคุณครับ

ประธาน : มีใครไปปล่อยข่าวผมก็ไม่มีรู้อีกเหมือนกันว่าเราให้ความสนใจ
แต่เฉพาะข้อเสนอของ สนช. กับ ครม. เมื่อก็ผมก็พูดทั้งในรายการของรัฐสภา กับของผู้สื่อข่าว
ที่อยู่ข้างหน้าว่า จริง ๆ ของ ครม. เรายังไม่ได้ไปแตะเท่าไร ที่เราแก้ ๆ กันเราแก้

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ของประชาชนเสียมากกว่า ช่วยเน้นเรื่องนี้ว่าเราไม่ได้ให้น้ำหนักกว่าใครนะครับ ความสำคัญของ ครม. ก็มี จะบอกว่าไม่สำคัญก็ได้ แต่ว่าที่เราแก่นี้เราแก้ตามความคิดเห็นของคนทั่วไป ขึ้นอยู่กับเหตุผลของแต่ละคน

นายนครชิต สิงหเสนี : ครับ รับแนวทางไปครับ

ประธาน : ท่านจะดูมาตรา ๔๑ ไขไหม

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขอบคุณท่านประธาน ในร่างมาตรา ๔๑ ที่พิจารณาไปเมื่อวาน เรื่องบุคคลมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ และฟ้องหน่วยงานของรัฐ อันนี้เราบัญญัติไว้เฉพาะฟ้องหน่วยงานของรัฐ ซึ่งมันยังมีหน่วยงานซึ่งมีการใช้อำนาจของรัฐ บางส่วน อย่างของรัฐวิสาหกิจบางแห่ง อย่างเช่น ปตท. ก็มีกรณีซึ่งวางท่อแก๊สวางท่ออะไรต่าง ๆ ซึ่งอาจจะกระทบกับประชาชนได้ และพวกการไฟฟ้าต่าง ๆ นี่ก็ปักเสา ไฟฟ้าแรงสูง อะไรต่าง ๆ ก็อาจจะกระทบต่อประชาชนได้ ในส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ หรือการนิคมอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย ที่มีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ โรงงานปล่อยน้ำเสียก็กระทบประชาชน ได้ มันน่าจะเพิ่มในส่วนของหน่วยงานรัฐแล้วก็เพิ่มเป็นรัฐวิสาหกิจ และกิ่งองค์กรอื่นของรัฐ ที่เป็นนิติบุคคล เพราะว่าตอนหลังมีองค์กรที่ตั้งกันอีกหลายหน่วยงาน องค์กรต่าง ๆ ก็คิดว่า ถ้าบัญญัติเพิ่มขึ้นไปอีก ๒ ส่วน เรื่องรัฐวิสาหกิจกับองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล ในทำนองเดียวกับในมาตรา ๖๐ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เพิ่มขึ้น น่าจะครอบคลุมขึ้นนะ

ประธาน : แต่เราใช้คำว่า หน่วยงานของรัฐ นี้คลุมหมด

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เห็นว่าจะไม่ถึงรัฐวิสาหกิจครับ

ประธาน : ถึงครับ รัฐวิสาหกิจก็เป็นหน่วยงานของรัฐ ดีความกันมาตั้งแต่ หนุ่ม ๆ จนแก่ เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเราก็ตัดออก

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ทีนี้พอตีในมาตรา ๖๐ เดิมของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มันมีหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรอื่นของรัฐที่เป็นนิติบุคคล เดี่ยวตัดไปแล้วเขาจะเข้าใจว่ามันไม่รวมแล้วหรือเปล่า

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : ของเขามันแคบกว่าของเรา ของเขาต้องเป็นนิติบุคคล เขาเรานี้ไม่ว่าจะเป็นนิติบุคคลหรือไม่เป็นนิติบุคคลถือเป็นหน่วยงานของรัฐแล้วใช้ได้หมด โรงงานยาสูบก็ใช่ นี่ก็เป็นหน่วยงานของรัฐ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ถ้าคิดว่าครอบคลุมแล้วเวลามีคนถามเราจะได้อธิบาย

ประธาน : อธิบายไว้ทุกอัน แม้กระทั่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ก็รู้

นายประพันธ์ นัยโกวิท : อันนั้นแน่นอน อันนี้หมายความว่าป็นรัฐวิสาหกิจก็เข้าด้วย

ประธาน : เข้า ก็เป็นของรัฐอย่างไรครับ ขนาดการบินไทยเข้าตลาดหลักทรัพย์ยังเป็นหน่วยงานของรัฐเลย

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ครับ อันนี้ครอบคลุมแล้วนะครับ เวลาใครถามจะได้ชี้แจงอย่างนี้นะครับว่าอันนี้ไม่ได้ล้ม

ประธาน : ไม่ล้ม เพราะเราใส่ให้กว้าง ไม่สนใจว่าเป็นนิติบุคคลหรือไม่เป็นนิติบุคคล ถ้าเป็นของรัฐนะครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ เมื่อก็ได้รับหนังสือจากตัวแทนของสันนิบาตสหกรณ์แห่งประเทศไทยนะครับ เขาก็มายื่น เขาขอให้บรรจุลงในแนวนโยบายแห่งรัฐ แล้วผมก็ได้บอกเขาว่าเราก็ให้ความสำคัญกับระบบสหกรณ์แล้วเราก็ได้รับสหกรณ์การเกษตรมาแล้ว และเราก็จะดูความเหมาะสมอะไรต่าง ๆ นะครับ และก็จะดูแลให้ได้ดี เพราะว่ารระบบสหกรณ์เราก็มีมานานแล้ว และก็ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยมานานเป็นร้อย ๆ ปี เขาก็มอบหนังสือให้

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ เมื่อวานผมกลับมาไม่ทันมาตรา ๔๓ นี้ เป็นไปตามนี้นะครับ วันนั้นครม.มุกดา ที่มาคุยกับเราในวันที่ ๕ เดือนกุมภาพันธ์

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ได้เสนอว่าอยากจะให้มีคำว่า เรื่องของสวัสดิการชุมชนท้องถิ่นอะไรของเขาครับ ในมาตรานี้ ผมไม่ทราบที่ท่านประธานสังเกตเห็นเป็นประการใดครับ

ประธาน : เราให้หมดครับ ไม่ว่าชุมชนประเภทไหนเราให้หมดครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : แต่ว่าเขาหมายถึงสิ่งที่ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี เขาอยากจะขอให้เติมสิ่งที่เขาคิดกันขึ้นมา แล้วก็เดินหน้าไปเรื่อย ๆ เขาบอกว่า สิ่งนั้นเขาเรียก สวัสดิการชุมชนท้องถิ่นทั้งระบบ เขาว่าอย่างนั้นครับ เขากลัวว่า มันเป็นเรื่องที่ชาวบ้านประดิษฐ์ขึ้น ก็คือการจัดสวัสดิการชุมชนของชาวบ้านเอง ซึ่งถ้าหาก รัฐธรรมนูญรับรองไว้ก็สามารถทำให้เขาได้ดำเนินการต่อไปได้ ซึ่งมันเป็นเรื่องสิ่งๆ create เอง สรุปว่าอย่างนั้น มันเป็นเรื่องปัญหาอย่างหนึ่ง แต่ว่าบังเอิญเป็นรูปธรรม ดูแลทุกข์สุขกัน มีการเก็บเงิน ดูแลสวัสดิการงานฅาปนกิจศพ งานโน้นงานนี่อะไรอย่างนี้ครับ

ประธาน : เขาเรียกว่าอะไรนะครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เขาเรียกว่า สวัสดิการชุมชนท้องถิ่นทั้งระบบ นี่เป็นสำนวนครมุกตานะครับ ผมจดตีร่างรัฐธรรมนูญนี้มา มาตรา ๔๓ นี้ครับ แต่เขาว่า ขอให้เติมหลังคำว่า ขนบธรรมเนียมประเพณี คือ วัฒนธรรม แล้วก็ ขนบธรรมเนียม แล้วก็มาเป็นสวัสดิการชุมชนท้องถิ่นทั้งระบบ และก็ค่อยมีคำว่า และจารีตประเพณี เขียนใส่กระดาดขาลายมือ ผมก็เลยลอกไว้ในเล่มนี้ครับ

ประธาน : อันนั้นเริ่มต้นจากอนุรักษ์ พันฟู หรือสงเสริม ที่นี่คือการสร้าง การจัดให้มี

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : มันเป็นเรื่องประติษฐ์ของชาวบ้าน ว่าง่าย ๆ ครับ มันเป็นเรื่องกรช่วยเหลือซึ่งกันและกันของชาวบ้าน ในรูปของสวัสดิการชุมชน ก็ไม่รู้ว่ามันจะ อยู่ตรงไหนได้ เขาก็อยากจะให้อยู่ตรงนี้ เหมือนกับรัฐธรรมนูญให้การรับรองครับ ซึ่งอันนี้ มันสืบเนื่องจากกลุ่มออมทรัพย์ครูชบ ยอดแก้ว ครับ ที่เขาทำกลุ่มออมทรัพย์ แล้วก็พอมีเงิน

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เหลือเข้ากองกลางเขาก็มาจัดสวัสดิการกันเอง โรงพยาบาลก็ได้อีก ถ้าไปนอนก็ได้วันละ ๒๐๐ ท่านจำได้ไหมครับ ก็มีให้เขาครับ

ประธาน : สวัสดิการชุมชน

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : สวัสดิการชุมชนท้องถิ่นทั้งระบบ หรือเราจะเรียกว่า ระบบสวัสดิการชุมชนท้องถิ่น ก็ได้ครับ จะได้ง่าย ผมว่าคำนี้ก็ดีแล้วครับ ก็ตรงครับ

นางจุรี วิจิตรวาทการ : ที่ท่านประธานพูดหมายความว่าไม่ได้เข้ากับ อัครักษ์ฟื้นฟู มันเป็นอีกมิติหนึ่ง

ประธาน : ใช่ เพราะว่าเขาต้องไปสร้างของเขาขึ้นมา ถ้าอัครักษ์ แปลว่า ต้องมีอยู่แล้ว หรือฟื้นฟู แปลว่ามันตายไปแล้ว ส่งเสริม แปลว่ามีอยู่แล้ว อันนี้ไม่มีเลย

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : อย่างนั้นดีแล้วครับ รวมตลอดทั้งนี้ถูกแล้วครับ

ประธาน : ก็ให้เขาไปมีสิทธิที่จะจัดระบบสวัสดิการของเขาเอง

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานขออนุญาต มาตรานี้เมื่อวานผมมีโอกาสไปบันทึกเทปรายการตอบโจทย์มาครับ ไปพบคุณน้ำ ซึ่งเป็นอดีต สปช. แก้กี้เรียกร้อง เรื่องที่เคยเรียนอาจารย์เมื่อวาน ว่าในกรณีการทำ ERIA แกบอกว่าอย่าไปให้มีตามกฎหมาย บัญญัติเลย ให้ใส่ไว้ในนี้เลย เหมือนรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ปีอะไรต่าง ๆ ในเรื่องการรับฟัง ความคิดเห็น อะไรต่าง ๆ ก็เรียนให้ทราบครับ แต่ว่าผมเองก็บอก ไม่ได้พูดอะไรชัดเจน ก็บอกว่า เราก็แจกผ้าห่มไปเยอะแล้วนะครับ แต่ว่ายังบอกไม่ได้ว่ามีอะไรบ้าง แต่ว่าเรื่องนี้ รู้สึกจะเป็นเรื่องหนึ่งที่เขาขอมา ผมเลยขออนุญาต พอตีวันนี้รู้สึกจะผ่านเรื่องสหกรณ์ ไปแล้ว

ประธาน : ยัง ๆ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ยังหรือครับ

ประธาน : สหกรณ์ที่เราพูด ที่ผ่านไปแล้วนั้นเป็นเรื่องของการรวมตัวกัน เป็นสหกรณ์ สิทธิ อันนี้ถ้าเขียนอย่างนี้เป็นอย่างไรครับ ลองอ่านดูสิ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง : มาตรา ๔๓ บุคคลและชุมชนย่อมมีสิทธิอนุรักษ์ฟื้นฟู หรือส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณี อันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ รวมตลอดทั้งการจัดให้มีระบบสวัสดิการชุมชนท้องถิ่น สิทธิดังกล่าวหมายความรวมถึงการร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือรัฐในการ ดำเนินการด้วย

บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนมีสิทธิเข้ามีส่วนร่วมในการจัดการการบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพ อย่างสมดุลและยั่งยืน

ประธาน : โอเคไหมครับ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๕ นี้ ของใคร มีอะไรบ้าง ของ สปท.

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ในร่างมาตรา ๔๕ เรื่องพรรคการเมือง ก็มีคนชอบ พูดว่า เดียวก็จะมี การซื้อสิทธิขายเสียง อะไรอย่างนี้ แม้กระทั่งว่า บัตรใบเดียวก็จะซื้อเสียง มากขึ้น ก็ถามว่า การซื้อเสียงนี้ใครซื้อ เพราะคนที่ซื้อก็คือพรรคการเมืองผู้สมัคร ซึ่งผมคิดว่า ในร่างของเราที่น่าจะเพิ่มในส่วนว่าพรรคนี้จะต้องควบคุมดูแลไม่ให้ผู้สมัครที่ตนส่งสมัคร ทำอะไรที่ทำให้การเลือกตั้งไม่สุจริตเที่ยงธรรม คือน่าจะเน้นไปด้วยสักนิดหนึ่งในส่วนนี้ว่า พรรคต้องดูแลครับ แล้วคุณมาพูดอยู่แล้วว่าซื้อเสียง ๆ แล้วคุณไม่ดู ถ้าไม่มีคนเอาเงินไปแจก แล้วการซื้อเสียงจะเกิดอย่างไร พูดกันอยู่อย่างนั้น คือต้องช่วยด้วยว่า ไม่ให้ผู้สมัครของตัวเอง ไปทำอย่างนั้น อะไรอย่างนี้

ประธาน : คือเราบอกว่า ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ แล้วในพรรคสอง เราบอกว่ากฎหมายนั้นจะต้องมีเรื่องอะไรบ้าง แล้วก็เติมเรื่องนี้เข้าไป

นายอุดม รัฐอมฤต : อันนี้ก็เหมือนเราเน้นว่าพรรคต้องช่วยด้วยนะครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : คือจริง ๆ ไปเขียนในกฎหมาย ถ้าคุณไม่ได้จดไว้พอไปถึงตอนทำกฎหมายเราก็ลืม ก็เขียนไว้เสียในนี้ ก็ดูความรู้สึกของเขาที่เราต้องเติมตัวนี้ นี่ระบบจับจ่ายที่ใคร ๆ เขาก็มีสิทธิที่จะต้องทำได้ เรายังต้องเขียนให้เขาเลย นี่เราเขียนแบบแก้แค้น

นายอุดม รัฐอมฤต : ท่านประธานครับ ในเรื่องเกี่ยวกับพรรคการเมืองนี้ เนื่องจากในรัฐธรรมนูญเราไม่ได้เขียน เราเขียนแต่เรื่องการยุบพรรค ผมไม่ทราบว่าในส่วนนี้ เรายังคงที่จะให้มีมาตรการในเรื่องของการยุบพรรคการเมืองอยู่ด้วยไหม

ประธาน : คงต้องไปอยู่ในบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องพรรคการเมือง เดิมเขียนไว้ในนี้เพราะว่ามันเป็นบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องกระทำการอันล้มล้างการปกครอง แล้วก็ค่อนข้างจะตายตัว ทำให้เกิดเป็นปัญหา เราเลยตัดออกตอนแรก เพราะว่าถ้าจำเป็นจะเขียนเอาไปเขียนใน พรรคการเมือง

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ไม่จำเป็นต้องเขียนระบุไว้ว่าอำนาจในการยุบพรรคการเมืองนี้ไม่ต้องเขียนไว้ นะครับ

ประธาน : ไม่ต้อง หมัดหรือยังมาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ นี้เงื่อนไขเวลา ๓๐ วัน ไซ้ไหม

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : มาตรา ๔๖ คุณประสิทธิ์จากคณะกรรมการสิทธิการกระบวนกรยุติธรรม สปท. ขอเสนอให้แก้ ๓๐ วัน เป็น ๖๐ วัน แก้ไม่ได้ให้เหตุผลมานะครับ

ประธาน : กรณีเสนอให้แก้ ๓๐ วัน เป็น ๖๐ วัน

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ของ สนช. เขาจะมีให้คงไว้ ๒ ช่องทางดั้งเดิมครับ

ประธาน : คือเรามองในแง่ประสบการณ์คราวที่แล้ว แต่เขาลืมนึกไปว่าคราวใหม่รัฐบาลที่อยู่ดี ๆ จะโดนคนเกรไยยื่นฟ้องไม่หยุดไม่หย่อน เพราะว่ามันความสะดกด้านหนึ่งก็จะเกิดความสะดกอีกด้านหนึ่ง การที่เราจะให้ฮัยการเขาตรวจสอบดูเสียก่อน เท่ากับเป็นการบอกศาลรัฐธรรมนูญไปในตัว แต่ว่าเราเปิดช่องทางให้ไปศาลรัฐธรรมนูญโดยตรงก็จริง ถ้าฮัยการเขาบอกไม่สมควรฟ้อง เพราะอะไรเขาต้องบอก ตรงนั้นล่ะจะบอก

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

น.กัสนสร ๑/๘

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ไปถึงศาลรัฐธรรมนูญ ส่งสัญญาณไปยังศาลรัฐธรรมนูญ ถ้าศาลรัฐธรรมนูญเขาก็พอดูคร่าว ๆ แล้วเขาก็อาจจะไม่ต้องไปเสียเวลากับมันนาน

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ปกติแล้วถ้าเขามีเรื่องจะไปฟ้องร้องผ่านอัยการสูงสุด เราก็ไม่ได้รับแจ้งนะครับว่าเขาจะมาที่เรา เขาก็คงรออัยการสูงสุดภายในระยะกำหนดเวลา ก่อน เขาถึงจะมาผ่านที่ศาลรัฐธรรมนูญ เราก็ไม่ได้รับสำเนาอะไรมาก่อน เพราะฉะนั้นเราก็อาจจะทราบข่าวตามหนังสือพิมพ์นั่นเอง แต่ทราบข่าวอย่างเป็นทางการแล้วก็ยังไม่ทราบนะครับ

ประธาน : เพราะฉะนั้นเวลาที่ไปเขียนในวิธีพิจารณาก็ต้องไปบอกว่าคนที่จะมาฟ้องได้จะต้องมีหลักฐานว่าไปฟ้องอัยการเกินกว่า ๓๐ วันแล้ว หรืออัยการสั่งไม่ฟ้องแล้ว

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ผมว่ามีกำหนดระยะเวลาแล้ว คือของเดิมไม่ได้มีกำหนดเวลา อันนี้เราก็กำหนดชัดเจนดีนะครับ แล้วก็ในระบบทางอัยการสูงสุดก็จะเหมือนกับเป็นเบาะให้ทางศาลรัฐธรรมนูญอยู่ คือแทนที่คนจะพุ่งตรงไป ทางอัยการเขาก็ดู เขาก็ไต่สวนเขาก็ดู ถ้าเกิดว่าหลักฐานไม่พอ คุณก็ไปยื่นฟ้องเองได้อยู่แล้ว แล้วพุดงาย ๆ ระยะเวลา ๓๐ วัน เพื่อให้เหตุการณ์ค่อนข้างเย็นลงนิดหนึ่งก่อนว่าเดี่ยวอัยการเขาดูอยู่นะ ใจเย็น ๆ แล้วถ้าเกิดว่าเรื่องนั้นอัยการสูงสุดเขายกคำร้อง หรือเขาไม่ดำเนินการ เขาสั่งไม่ฟ้อง หรือเขายกคำร้อง เวลาศาลรัฐธรรมนูญจะยกตามก็จะง่ายขึ้น ไม่อย่างนั้นพุ่งไปที่ศาลรัฐธรรมนูญหมดเลย อันนี้เหมือนกับ ๒ หน่วยช่วยคุณกันนิด ๆ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ผมเห็นว่า ๓๐ วันเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมแล้ว เพราะว่าเหตุการณ์มันร้อน ถ้าเราแช่ไว้ ๖๐ วัน เหตุการณ์จะกลายเป็นน้ำผึ้งหยดเดียวไปเลยนะครับ

ประธาน : คือ ๑๕ วันไหวไหม

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ความจริง ๓๐ วันนี่กำลังสวยแล้วนะครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : มันเหมือนกับรอตั้งเดือนหนึ่ง

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ท่านครับ เขาต้องสอบพยานนะครับ เวลาเขา
ไต่สวนเขาต้องเรียกพยานมาสอบ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ขออนุญาตครับท่านประธาน ข้อความที่ว่า
หรือไม่ดำเนินการภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่รับคำร้องขอ อันนี้หมายถึงอัยการเอาไป
ยื่นฟ้องต่อศาลรัฐธรรมนูญใช่ไหมครับ

ประธาน : เอาไปเก็บไว้แล้วก็ไม่ดำเนินการ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ประชาชนผู้ร้องก็ต้องไปถามว่าคุณทำอะไร
หรือยัง

ประธาน : พอครบ ๓๐ วันยังไม่สั่งอะไร แล้วก็ไปร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ในมาตรา ๖๘ ของรัฐธรรมนูญ
๒๕๕๐ เขาก็ยื่นไปที่อัยการสูงสุดเป็นเดือนนะครับ แต่อัยการสูงสุดก็นิ่งทับไว้ จนกระทั่งเขา
ต้องมาร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญก็รับไว้ ก็เกิดเหตุการณ์อันไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น

ประธาน : แล้วเขาหาว่าเราไม่ยอมรับฟังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ
เราจึงมาเขียนอย่างนี้ จริง ๆ เรารับฟัง แต่เราอยากให้เป็นอีกอย่างหนึ่งเราจึงเอามาเขียนไว้
คืออยากให้เป็นอัยการก่อน

นายอุดม รัฐอมฤต : มีคนเขาสะท้อนว่า ๓๐ วันมันนานเกินไปสำหรับกรณี
ล้มล้างรัฐธรรมนูญ คืออันนี้ผมเข้าใจทางอัยการนะครับ อาจจะอยากตรวจสอบละเอียด
แต่ว่าบางคนเขาบอกว่าเรื่องทำนองนี้เป็นเรื่องไฟลุก หมายถึงว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะฉะนั้น
ถ้าเกิดว่าเราให้เวลานาน ๆ มันเหมือนกับว่ายิ่งทำให้เหตุการณ์ดูจะบานปลาย ผมไม่ทราบ
นะครับว่าในมุมมองนี้ว่าการกระทำใดเป็นการกระทำที่ล้มล้างระบอบการปกครอง มันดู
เหมือนว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก ถ้าเกิดว่าเราไม่รีบดำเนินการ ก็ดูเหมือนว่าจะทำให้เหตุการณ์
ลุกลามง่าย ๆ อันนี้ผมก็ยังมีความรู้สึกว่าถ้าเป็นไปได้น่าจะเร่งให้อัยการทำในเรื่องนี้ให้เร็ว

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

นภัสสร ๑/๑๐

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คืออันนี้ถ้าไม่ดำเนินการภายใน ๓๐ วัน และก็ถ้าเกิดมีเรื่องด่วนฉุกเฉินจริง ๆ ผมว่าคนที่เป็นอัยการสูงสุดไม่ค่อยได้เป็นได้ง่าย ๆ เขาก็ต้องรู้ร้อนรู้หนาวพอสมควรว่าเรื่องนี้กำลังจะเกิดเหตุร้ายแรงต้องรีบ ไม่ต้องถึง ๓๐ วันก็ทำได้ ผมว่าระยะเวลาขนาดนี้คล้าย ๆ ว่าไม่สมเหตุสมผล แล้วว่าไปแล้วเรื่องที่ยังกันท่านก็ดูสิครับ บางทีก็ไม่ได้เป็นเรื่องที่ว่านั้นจริง ๆ ก็เหมือนกับว่าเอาเหตุไปอะไรอย่างนี้เพื่อทางการเมือง ก็ให้เวลาเขาเรียกสอบพยานบ้างอะไรบ้าง กลั่นกรอง ถ้าเกิดฉุกเฉินจริง ๆ ผมว่าเขาก็ใช้ดุลพินิจให้มันเร็วขึ้น ผมว่ามันก็ไม่ใช่ใครอยากจะได้เรื่องพวกอื่น ๆ เอาไว้ ผมว่านะ

ประธาน : ถ้า ๑๕ วันน่าจะไหวนะ ยุคสมัยนี้ใช้คอมพิวเตอร์แล้วมันเร็วขึ้น สมัยก่อนต้องเขียน

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ๑๕ วันนะครับ ก็ผ่อนออกมาครึ่งหนึ่งใช้ไหมครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : เราก็จึงพอสมควร มาตรา ๔๖ มีของใครอีกไหมครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตถามท่านปรกรณ์ิดหนึ่ง ตกลงที่ท่านประธานจะไปบรรยายที่ทาง ทบ. ให้ทางวิทยุโทรทัศน์รัฐสภาไปด้วยไหมครับ เขาให้ไปได้ใช่ไหมครับ

เลขานุการ (นายปรกรณ์ นิลประพันธ์) : เขาเพิ่งแจ้งมาเมื่อสักพักนี้ครับ ว่าให้ไปด้วยได้

นายประพันธ์ นัยโกวิท : อย่างนั้นเดี๋ยวบอกฝากทางคุณนาถช่วยประสานงานบอกกับทางอนุกรรมการประชาสัมพันธ์ บอกทาง ผอ.วิทยุโทรทัศน์รัฐสภาด้วยว่าได้นะครับ พรุ่งนี้แปดโมงครึ่งที่ บก.ทบ.

เลขานุการ : เมื่อวานเขาเพิ่งเสนอเจ้ากรมเมื่อวานตอนเย็น

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : อาจารย์บวรศักดิ์มีหนังสือครับ ผมคิดว่าท่านไม่ทราบครับ

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : เมื่อวานผมดูท่านอมรตอนสี่ทุ่ม ดูเด็ดกับคนหัวฟู ๆ เอาใจช่วยอยู่ แรงเหมือนกันนะครับ

ประธาน : คราวนี้เราไปรวมเรื่องชุมชนหรือยัง ที่เราไปเขียนไว้ในหมวดหน้าที่ของรัฐว่าด้วยเรื่องชุมชน

เลขานุการ : อยู่ใน มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ ครับ

ประธาน : มาตรา ๕๓ นี้เรามาใส่ในนี้แล้วใช่หรือเปล่า

เลขานุการ : มาตรา ๕๓ เราเติมแล้ว มาตรา ๕๔ ท่านแก้ไปในตัวมาตรา ๕๔ เลยเมื่อวานนี้

ประธาน : มันมีอะไรเหลือไหมที่เราเอาไปเขียนเอาไว้ในหน้าที่ของรัฐแล้วก็รู้สึกว่าสติของเขาหายไป

เลขานุการ : ที่ชุมชนเรียกร้องก็จะมีมาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ ในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ซึ่งเราเอามาใส่ในมาตรา ๔๓ กับมาตรา ๕๔

นายอัชพร จารุจินดา : แล้วก็เรื่องคุ้มครองผู้บริโภคเขาอยากให้ไปอยู่ในหมวด ๑๐ อย่างเก่า แล้วก็ให้มีองค์กรอิสระ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : เขาไม่เอาใช้ใหม่ มาตรา ๕๗ นี่นะ แล้วนี่คือกลุ่มของคุณสำร
แล้วเขามีหลักฐานยืนยันไหม ไม่ใช่พอเราย้ายไปแล้วเขาโวยวายนะ มันอยู่ที่ใคร เขาส่งมานะ
มีเอกสารยืนยันไหม

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เดี่ยวผมค้นครับ แต่เขามาพูดให้สัมภาษณ์
หน้าห้องนี้ครับ เขาบอกว่าเดิมที่มันอยู่ในหมวด ๑๐ แล้วเราไปไว้ในหมวดนโยบาย เขาอยากให้
กลับมาอยู่ที่เก่า

ประธาน : ไม่ใช่ในนโยบาย หมวดหน้าที่ของรัฐ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : หมวดหน้าที่ของรัฐครับ เขาบอกว่าเขาไม่มั่นใจ
ว่าถ้าจะอยู่ด้วยก็มันอยู่ในสิทธิด้วยครับ เขาบอกว่ารัฐอาจจะไม่ทำให้ก็ได้ โดยเฉพาะเขาพูดถึง
ประเด็นให้มีองค์กรอิสระคุ้มครองผู้บริโภคครับ อันนั้นเขามาเสนอแนะครับ แต่เขาอยากให้
มาอยู่ในสิทธิด้วย เขาว่าอย่างนั้นครับ

ประธาน : เดิมเขาเขียนอย่างไรนะ สิทธิของผู้บริโภคย่อมได้รับการคุ้มครอง

นายอัชพร จารุจินดา : รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ อยู่ในมาตรา ๖๑ นะว่า สิทธิ
ของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมี
สิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์
สิทธิของผู้บริโภค

ประธาน : นี่คือสิ่งที่เขาอยากได้หรือ

นายอัชพร จารุจินดา : แต่เราเคยคุยกันนะครับว่าเราไม่เห็นด้วยกับ
ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ที่คล้าย ๆ องค์กรเดียวแล้วผูกขาด เราบอกมันเป็นแต่ละประเภท
ใครอยากจะทำก็ตั้งไป

ประธาน : อ่าวันนี้ก็ไม่ต้ององค์กรเดียว อ่าวันนี้เราก็บอกเขามีสิทธิรวมตัวกัน
จัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : แต่ขออนุญาตเรียนถามท่านประธานครับ อย่างนี้
มันบังคับรัฐในการที่จะต้องจัดหางบประมาณในการบริหารจัดการให้ทุกองค์กรใหม่ครับ

ประธาน : ไม่ ของเดิมสิที่เราเขียนไว้รัฐจะต้องให้ แต่เขาบอกว่าเขาไม่ไว้ใจ
รัฐ ก็โอเคเขาก็ไปตั้งกันเอง ก็ต้องเข้าใจว่าเราเขียนไว้ให้แล้วเขาไม่เอา เราก็ไม่ว่าอะไร แต่เรา
บอกเขาแล้วว่าสิทธิที่เราให้มันดีกว่านะ แต่เนี่ยเขามาเป็นองค์กร เพราะฉะนั้นเราอ้างเขาได้

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายอัคร จารุจินดา : จากประเด็นนี้เลยอยากจะเรียนถามท่านอาจารย์ว่า เวลาที่เราจะต้องไปชี้แจงตรรกะมันเปลี่ยนไปหมด เวลาเราชี้แจงว่าทำไมเราถึงต้องยอมเปลี่ยน เราต้องยืนยันชี้ใหม่ครับว่าร่างเดิมเราดีกว่าอย่างไร แต่ว่าเมื่อเรียกร้องกัน อย่างนี้เราก็คง

ประธาน : เราก็ก่อนให้

นายอัคร จารุจินดา : แล้วต้องชี้ใหม่ครับว่ามันด้อยกว่าเก่า

ประธาน : อย่าไปชี้สิ รัฐธรรมนูญออกแล้วค่อยชี้ให้เขาดู

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานขออนุญาตครับ ถ้าเรามี มาตรา ๔๕/๑ อย่างนี้แล้วนะครับ แล้วมาตรา ๕๗ ถ้ามันมีเหมือนเดิมจะได้ใหม่ครับ

ประธาน : ไม่ได้ มันก็ซ้อนกัน เดียวเขาหาว่าเราเอารัฐไปยุ่งกับเขาอีก

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : มิได้ครับ หมายถึงถ้าเอาเฉพาะข้อความแรกของ มาตรา ๕๗ คือผมคิดว่ารัฐเองยังมีหน้าที่อยู่ที่จะมีมาตรการ ที่จะทำอะไรของรัฐ ที่จะดูแลด้วย มันเป็นหน้าที่อยู่ด้วย แต่ว่าที่จะต้องไปส่งเสริม สนับสนุน รวมกลุ่มกันปกป้องสิทธิ รัฐไม่ต้องทำแล้ว เพราะเรามายู่ในมาตรา ๔๕/๑ ให้แล้ว แต่ว่าอย่างน้อยรัฐก็ต้องคุ้มครอง โดยเฉพาะกลุ่มที่เป็นผู้บริโภคที่เขาอ่อนแอหรือว่าเป็นเรื่องที่ยังจะทำ ที่รัฐมีหน้าที่ ถ้าหาก เราเอามาตรา ๕๗ ไว้ เอาเฉพาะส่วนแรกที่ว่า รัฐต้องจัดให้มีมาตรการหรือกลไกในการ คุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เอาแค่นี้พอครับ ถ้าไม่อย่างนั้นเดี๋ยวคนอื่นจะมาแย้งว่าตกลง ถ้าประชาชนไม่รวมกันแล้วก็ไม่ทำอะไรแล้วหรือ ก็เลยเรียนถามท่านอาจารย์ครับ จะได้ไปอธิบายเขาได้ เพราะว่าเขาจะหาว่ามันด้อยกว่าเดิมหรือเปล่า เราก็บอกไม่ต้องนะ นี้แก้ไขมีพลังมากกว่าเดิมอีก สิทธิก็มีให้แล้ว หน้าที่ของรัฐก็ยังมีอยู่นะครับ จะได้ใหม่ครับ ขอขอบคุณครับ

เลขานุการ : กราบเรียนท่านประธานครับ คือโดยข้อเท็จจริงมาตรา ๕๗ ในส่วนแรกมี แล้วก็ส่วนที่สองมันติดอยู่แล้วในความเห็นของเรา เพราะว่าในระบบปกติการค้า ในปัจจุบันเรื่องสิทธิของผู้บริโภคต้องได้รับการคุ้มครอง ที่นี้ผู้บริโภคมันแตกกระจายมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริโภคในประเทศไทย ซึ่งไม่มี nature ในการรวมกลุ่มกันเหมือนผู้บริโภค ประเทศอื่น เพราะฉะนั้นสิ่งที่รัฐพึงจะต้องทำก็คือต้องดำเนินการในการคุ้มครองสิทธิ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ของผู้บริโภคในทุกวิถีทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราเข้าสู่ประชาคมอาเซียนยกตัวอย่าง
อย่างนี้เป็นต้น สินค้าการไหลเข้าไหลออกมันถ่ายเทง่าย มันจะทำให้สินค้าซึ่งไม่มีคุณภาพ
หรือมีปัญหาเข้าสู่ตลาดของไทยได้โดยง่าย เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราพยายามก็คือ ๑. ก็คือเราต้องมี
มาตรการในการป้องกัน อันที่ ๒ ก็คือว่าตัวผู้บริโภคเองก็ควรจะรวมกลุ่มกันเพื่อปกป้อง
สิทธิของตนตามแนวทางที่มันควรจะต้องเป็น แต่ที่นี้ถ้าพอไปใส่ในข้างหน้าตามที่
เขาเรียกร้องผมเข้าใจว่ามันตอบสนองความต้องการของเขา แต่ว่าถ้าเราไม่คงมาตรา ๕๗ ไว้
มันจะส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคโดยรวม แต่ว่าเราตอบสนองความต้องการของคนกลุ่มเดียว

นางจรี วิจิตรวาทการ : ดีแล้ว แต่มันสั้นจืดจืดไหมคะ มันสั้นมาก มาตราสั้น
ที่สุด ต้องมีอะไรเติมนิดหน่อยหรือเปล่านั้น ขณะนี้ก็มีอยู่แล้วใช้ไหมคะคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภคอะไรต่ออะไร แต่ที่คุณปรกรณ์พูดนั้นมันมีนัยของความซับซ้อนกว่านี้นิดหนึ่ง
จริง ๆ ก็คือคุ้มครองโดยวิธีไหน หรือว่ารัฐในยุคปัจจุบันจะไปตรวจสอบติดตามเขาทำไมทันคะ
จริง ๆ แล้วควรจะส่งเสริมสนับสนุนให้กับมาตรฐานของการดำเนินการของผู้ประกอบการเขา
เข้มแข็งขึ้นหรือว่าจะอย่างไร เพราะว่าอย่างที่พูดถึงสินค้ามีหลายประเภท หลายอย่าง แล้ว
ก็ธุรกิจในแต่ละ sector ต้องยกระดับมาตรฐานของตัวเอง แล้วรัฐก็ต้องส่งเสริมและ
ติดตามตรวจสอบเขาตรงนั้น แต่ไม่ใช่ไปทำอะไร การคุ้มครองนี้หมายถึงอะไร การคุ้มครอง
ในยุคใหม่กับยุคเก่ามันคนละวิธีการนะคะ อย่างที่เรามีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ก็ทำงานไม่ทันการ แล้วก็ไม่มีเวลาคล่องตัว แล้วก็ไม่ทันสมัยเท่าที่ควร จริง ๆ ต้องมีกลไก
อย่างอื่นในการคุ้มครอง จะขยายความนิดหรือเปล่า รู้สึกมันสั้น

เลขาฯ : อยู่ในมาตรา ๖๑ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ จริง ๆ ของ
รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มาตรา ๖๑ เรื่องสิทธิของผู้บริโภคนั้นก็ไม่ cover สิทธิของผู้บริโภคทุก
เรื่อง เพราะมันมีสิทธิของผู้บริโภคที่ Eleanor Roosevelt ประกาศไว้ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ปี
ค.ศ. ๑๙๖๘ อย่างน้อยมันมี ๕ ประการ แล้วมันก็พัฒนาขึ้นมาเรื่อยจนถึงปัจจุบันซึ่งหลายหลาก
สาขาก็จะเป็นสิบแล้วกระมังครับ อันนี้เขียนไว้เฉพาะได้รับข้อมูลที่เป็นจริงเท่านั้นเอง ซึ่งมันไม่
ถูกต้อง มันแคบมาก คือบังเอิญผมเรียนวิชาการ

นางจรี วิจิตรวาทการ : แต่ที่จริงคือมาตรฐานคุณภาพและจริยธรรมของ
ผู้ประกอบการที่รัฐจะต้องช่วยส่งเสริมแล้วก็ให้เขากำกับกันเอง ถ้ารัฐจะไปตามจับทุกอย่าง
ไปดูทุกอย่าง มันก็ไม่ทันการและไม่มีขีดความสามารถขนาดนั้น

ประธาน : เขาเรียกเป็นด้านหรือเป็นอะไร

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

บุศกร ๒/๕

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายเชียรชัย ณ นคร : ท่านประธานครับ ที่ท่านประธานตัดมาตรา ๕๗ ผมคิดว่าน่าจะคงไว้ มันจะได้ไปสนับสนุนและเป็นการกระตุ้นในตัวคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคด้วย

ประธาน : ไม่ เขาหาว่าเราเอารัฐไปยุ่งกับเขา

นายเชียรชัย ณ นคร : แต่ว่าในข้อเท็จจริงครับท่านประธาน กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเขากำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคต้องพิจารณาให้การรับรองการรวมกลุ่มในรูปแบบของสมาคมและมูลนิธิ ซึ่งทางปฏิบัติ ๑๐ กว่าปี ๒๐ ปีที่ผ่านมาทำน้อยมาก ทีนี้ถ้าเราเขียนตรงนี้ได้มันจะไปกระตุ้นทางคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่จะไปรับรองสมาคม มูลนิธิ ที่กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดไว้ครับ คือในความเป็นจริงโดยข้อเท็จจริงการตั้งองค์กรอิสระคุ้มครองผู้บริโภคที่เราคุยกันคราวก่อนที่พี่อ้อพรพุดถึงตอนแรก ผมเข้าใจว่าท่านประธานหรือไม่ทราบท่านไหนพูดถึงว่าโมเดลที่ไปถามเขาว่าองค์กรอิสระคุ้มครองผู้บริโภคที่จะตั้งขึ้นมาเป็นอย่างไร มันเหมือนกับเป็นการสร้าง bureaucrat ใหม่ขึ้นมา เราก็เลยคิดว่ามันน่าจะเป็นการไปสนับสนุนให้ผู้บริโภครวมตัวกันเองมากกว่านะครับ แล้วตอนที่กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเองเขียนเอาไว้ตั้งแต่แรกเรื่องการส่งเสริมผู้บริโภคในการรวมตัวเป็นสมาคมหรือมูลนิธิ ตอนนั้นกฎหมายการฟ้องคดีเป็นกลุ่มก็ยังไม่เกิด ทีนี้กฎหมายการฟ้องคดีเป็นกลุ่มก็เกิดเมื่อปี ๕๘ เพราะฉะนั้นการรวมตัวกันมันก็จะมีการเขียนอย่างนี้ก็จะช่วยให้เกิดการรวมตัวกันง่ายขึ้นครับ

เลขาธิการ : เขาใช้คำว่าสิทธิเลยครับ อย่างเช่น จริง ๆ มี right to information right to choose right to safety แล้วก็ right to compensation ในกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคก็จะบอกว่าผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองดังต่อไปนี้ ๑. สิทธิที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งคำพรรณนาที่ถูกต้องและพอเพียง ๒. สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ ๓. สิทธิที่ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ ๔. สิทธิที่ได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา ๕. สิทธิที่ได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย

ประธาน : เพื่ออะไร เพื่อไม่ให้ถูกเอาเปรียบหรือ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เลขานุการ : มันอยู่ในคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคอยู่แล้ว เพราะสิ่งเหล่านี้มันเป็นการเอาเปรียบผู้บริโภคอยู่แล้ว ที่มันเป็นปัญหาจริง ๆ มันไม่ใช่ว่าเรื่องคุ้มครองผู้บริโภค ปัญหาจริง ๆ คือหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบจะทำงานแบบ passive ทั้ง ๆ ที่กลไกต่าง ๆ มันเป็น active ทั้งหมดแล้วมันก็ก้าวหน้ารวดเร็วมาก

นางจรี วิจิตรวาทการ : อย่างคนซื้อของทาง internet ในปัจจุบันนะคะท่าน ประธาน บางทีสั่งอย่างได้ของมาอีกอย่าง ในรูปดูดีเชียว มาถึงมันนิดหนึ่งอะไรอย่างนี้คะ คือบางทีหลอกลวง คือผู้บริโภคถูกหลอกลวงจริง ๆ โดยไม่ได้ present ความจริงของสินค้าของตัวเอง

ประธาน : สมัยก่อนมันมีสินค้าที่มันส่งเป็นเล่ม ๆ เวลาที่เราไปเมืองนอก แค็ตตาล็อก ผมเคยเห็นมันถ่ายจักรเย็บผ้า อ้ายนี้ราคาไม่แพง ซื้อหิ้วไปไหนมาไหน ก็ซื้อพอส่งมาตัวแค่นี้ ผมโดนอย่างนี้สัก ๒ - ๓ คน แล้วตั้งแต่นั้นผมเลยเลิกซื้อของประเภทนี้อีกเลย ของตามแค็ตตาล็อก

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ มันมีตัวอย่างหนึ่งที่ สคบ. หรือว่ากลุ่มบางกลุ่มเขาไปเอาตัวอย่างจากตลาดมา อย่างเช่นกะปิ น้ำปลา อะไรต่าง ๆ มา แล้วก็มาสูมตัวอย่าง ปรากฏว่ามีหลายตัวอย่างซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ความปลอดภัย แต่เขาติดฉลากหมดเลยไม่ให้เราเห็นเลยว่าฉลากเหล่านั้นเป็นยี่ห้ออะไร เราไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย เพียงแต่ว่าเขาไปซื้อตัวอย่างแบบนั้นจากตลาดนัด แต่เขาปิดยี่ห้อหมดเลย ผู้บริโภคไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย เพราะฉะนั้นน่าจะมีกลไกที่จะคุ้มครองผู้ที่จะไปทำหน้าที่ใหม่ครับ ว่าเขาไปตรวจสอบแล้วก็พบสิ่งแปลกปลอมไม่ได้มาตรฐานความปลอดภัย เราจะได้ให้เขาทำงานได้อย่างสบายใจแล้วก็ได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายด้วย

นายอุดม รัฐอมฤต : ท่านประธานครับ ผมมองอีกด้านหนึ่งเรื่องของ การคุ้มครองผู้บริโภคจะมีปัญหาว่ามันจะไม่คุ้มครองเศรษฐกิจไทย เพราะว่าเรคุ้มครองสิทธิของคนบริโภคจริง แต่ว่าผู้ผลิตของเรามันมีปัญหามาตราฐานสินค้าบางครั้งเราสู้ของต่างชาติไม่ได้ ผมว่าอันนี้ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มีมันเกิดขึ้นในทางความเป็นจริงว่า ถ้าเราบอกว่าอยากให้ผู้บริโภคได้บริโภคสินค้าที่ดีก็เป็นเรื่องดี แต่ว่ามองอีกด้านหนึ่งเราก็จะเจอปัญหาว่าสินค้าดีของเรามันอาจจะไปของต่างชาติ มันก็กลายเป็นเรื่องดีอย่างเสียอย่าง

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

บุศกร ๒/๗

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นางจุรี วิจิตรวาทการ : ต้องให้สินค้าเรายกระดับมาตรฐาน คุณภาพของสินค้าเรา ถ้าเรายังอยู่กับที่แค่ว่า อย่างญี่ปุ่นแต่ก่อนนี่ตอนเด็ก ๆ เราไม่ใช่ของญี่ปุ่นนะ เดียวนี้ของญี่ปุ่นกลายเป็นมีคุณภาพ เขาก็พัฒนาตัวเขาเอง จำได้สมัยเด็ก ๆ รังเกียจของญี่ปุ่นมากกว่า copy มาอะไรมา เดียวนี้เขาก็กลายเป็นผู้นำไปแล้ว

ประธาน : ไม่ แต่สินค้านี้ก็เอะลอลงไปดูสิแถวเวียดนาม พม่า ลาว เขมร นั้นของดีกว่าต้องของเมืองไทยนะ คนจนใช้จักรยานยนต์ของจีน ถ้าคนมีสตางค์ถึงใช้จักรยานยนต์ของไทย อาจารย์ยังไม่รู้ว่าเดี๋ยวนี้มันก้าวหน้าไปถึงขนาดไหน ของเราขาดแต่เพียงว่าการบริหารจัดการในเรื่องการ save cost แล้วก็ไปเจอค่าแรงขึ้นคือยกตัวอย่างให้เห็นว่ามันแนวของสากล อันนี้ได้แล้วตามที่เขาต้องใช้ไหม

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เลขานุการ : จริง ๆ เขาอยากได้เป็นองค์กรครับ อยากได้เป็นองค์กรอิสระ

ประธาน : องค์กรของผู้บริโภค คือจะอิสระหรือไม่อิสระก็อยู่ที่เขา

นางจรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะ ตอน สปช. เขาก็คุยกันเรื่องนี้ ไม่ทราบว่ามีอาจารย์ทั้ง ๓ ท่านที่อยู่ใน สปช. ด้วย จำได้หรือไม่ พอพูดถึงเป็นองค์กรอิสระอะไรต่ออะไร จะแปลงตัวเองซึ่งเป็นภาคประชาสังคม เป็น ภาคประชาชน กลายเป็นอะไรที่ กิ่งรัฐไป ซึ่งดิฉันว่ามันเหลวไหล มันไม่ใช่ เพราะถ้าจะ monitor จากฝั่งนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวกับรัฐ และฝ่ายรัฐก็ทำหน้าที่ของรัฐ อย่างนี้ดิฉันว่าดีแล้วค่ะ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : สนับสนุนครับ เพราะว่าผมเองก็ไม่ได้เห็นด้วยกับการที่ทำให้เป็นองค์กรที่เหอะทะใหญ่โต แล้วก็ต้องไปรบกวนงบประมาณแผ่นดินเยอะมาก นะครับ ที่นี้เห็นอาจารย์ถอยมามาตรา ๔๕ ผมไปเหลือบเห็นของ สปช. ที่เป็นกรรมการ การเมืองเขาเสนอมา อันนี้แล้วแต่ครับ เพราะว่าเขาอยากจะให้ประชาชนกับรัฐบาลไป สนับสนุนเงินทุนของพรรคการเมือง สงสัยเป็นเรื่องใหญ่ คือกรณีนั้นมีเรื่องของเขาอยากจะให้ เก็บภาษี จำได้ไหมครับ ชุดการเมืองที่ตอนนั้นเป็น สปช. เขามีแนวคิดจะหักภาษีกันคนละ ๑ เปอร์เซ็นต์ ๓ เปอร์เซ็นต์อะไรนี่ครับ ภาษีเงินได้มาสนับสนุนกองทุนให้พรรคการเมือง สามารถล้มตาอำปากได้ เขาคิดกันอย่างนั้นครับ ก็เลยบอกว่า ให้ใส่ตรงนั้น แต่ว่าที่ประชุม เห็นอย่างไรไม่มีปัญหาครับ

ประธาน : ทำได้อยู่แล้ว ไปเขียนกฎหมายพรรคการเมืองได้ ที่นี้สิทธิของ ชุมชนที่เขาารู้สึกว่าเราเอาไปใส่ไว้ในหน้าที่ของรัฐ แล้วเขารู้สึกว่ามันยังว่าแห้ว มันเหลืออะไร อีกบ้างไหม

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : คืออย่างนี้ครับ ผมนี่ก็ออกครับ เพราะว่าเขามา ยื่นกับผมล่าสุดเมื่อวันจันทร์ คือว่าอย่างนี้ครับ เขามาจากทางใต้ แล้วเขาก็พูดว่าในร่างของ เราที่มันหายไป อันที่ ๑ คือคำว่า สิทธิชุมชน คำนี้เป็นคำเฉพาะมันหายไป อันนี้เป็นข้อเสนอ เขาจะครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

อันที่ ๒ เขาบอกว่า เราเอาไปเขียนไว้ในหน้าที่มันก็ดี แต่มันไม่พอ เขาไม่มีที่ยึดโยง เขาไม่มีที่เหมือนกับเอาไว้คุ้มครองตัวเขา เอาไว้อ้าง เพราะฉะนั้นขอให้มาเขียนในฝั่งสิทธิเสรีภาพด้วยนะครับ

ประธาน : เราใส่แล้ว แต่ถามว่า สิทธิอะไรอีกของชุมชนที่ยังขาดอยู่

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : น่าจะครอบคลุมแล้วครับ เพราะว่าเราจะเน้นเรื่องการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ เข้าไปใช้เข้าไปจัดการ ถ้ามีแล้วก็ครอบคลุมแล้วครับ

ประธาน : มันครบหรือยัง ถ้าครบเราจะได้ไป

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : มันก็มีเรื่องอัตลักษณ์ของเขา เพราะเราไปเกี่ยวว่าเราจะไปเลือกปฏิบัติอะไรไม่ได้ ก็น่าจะครอบคลุมไป วัฒนธรรม ก็ใส่แล้ว

เลขานุการ : ที่เมื่อวานท่านประธานให้คุณนาถไปหาของท่านอาจารย์เนาวรัตน์

ประธาน : หาเจอไหม ของคุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ที่ทำกันคิดว่า จะเสร็จเมื่อไร

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ผมจำได้ว่ากลุ่มที่มาขึ้น เขาพูดว่า เขาอยากให้เราคิดบัญญัติลักษณะเหมือนกับองค์กรที่จะคุ้มครองสิทธิเหมือนกับสิทธิชุมชน คือเขามองในเชิงว่ามันจะได้มีดุลยภาพกับภาครัฐ คือความเจ็บปวดของเขาที่ผ่านมาก็คือว่า ตั้งแต่มีศูนย์สิทธิชุมชน พอไปอ้างสิทธิไปอะไรต่าง ๆ รัฐก็เหมือนกับอ้างกฎหมายของรัฐ แล้วก็ปฏิเสธหรือว่าไม่เชิงปฏิเสธ แต่ว่าทำอะไรไม่ได้มาก เขาก็เหมือนกับผู้บริโภคอย่างหนึ่ง ยังมีองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคมีกลไกลักษณะนี้ เขาบอกว่าถ้ามีอย่างนี้ในรัฐธรรมนูญ จะเขียนด้านสิทธิหรือด้านอะไรก็ได้ก็ทำให้เขาเหมือนกับว่ามีพื้นที่ของประชาชนและชุมชนดีขึ้น ไม่อย่างนั้นก็ as mercy ของ state ตลอดเวลา เขาใช้คำนี้ครับ

ประธาน : ซึ่งที่เราเขียนไว้ ที่เราบอกว่า ให้สิทธิดีกว่า ก็เพราะเรากำหนดเป็นหน้าที่ของรัฐ แล้วเมื่อไม่ได้ฟังชุมชน เขาเดินหน้าต่อไม่ได้เลย เพราะหน้าที่ของเขาเรา

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

กำหนดไว้ว่า เมื่อเขาจะทำอย่างนี้ต้องฟังชุมชน ถ้าเราบอกว่าชุมชนมีสิทธิ โอเคคุณมีสิทธิฉันก็ทำของฉันเรื่อยไป แต่อันนี้พอเราบอกว่า หน้าที่ของรัฐเวลาจะต้องฟังชุมชนเขาเดินไปข้างหน้าไม่ได้ถ้าเขายังไม่ได้ฟังชุมชน ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องการองค์กรอะไรอีกแล้วเพราะมันเป็นเงื่อนไข

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : อันนี้ต้องอธิบายตรงนี้ครับ

ประธาน : อธิบายให้เขาฟังว่าทำไมเราถึงเอามาไว้ที่ หน้าที่

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : และเขาก็อธิบายต่อไปอีกว่า ทำไมไม่เขียนละเอียดหน่อย เหมือนอย่างของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ที่ให้ต้องทำ EIA HIA มันเป็นข้อ ๆ อยู่ในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เขาบอกว่า ถ้าไปเขียนต้องไปเขียนศัพท์เทคนิคพวกนี้ แต่ก็เขียนอะไรบางอย่างให้เขาอุ่นใจหน่อย เขาว่าอย่างนั้นครับ

นายอัชพร จารุจินดา : เมื่อวานซึ่งทำให้แคบกว่าร่างแรกของเรา เพราะร่างแรกของเราคุมทุกเรื่องที่กระทบสิ่งแวดล้อม ทีนี้พอเราเขียนให้มันก็เลยแคบเลย เฉพาะที่กระทบสิ่งแวดล้อมรุนแรงแบบรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ สิ่งแวดล้อมทั่ว ๆ ไปเลยไม่มีดูแล

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ที่อาจารย์เขียนไว้ก็โอเค ก็จะได้บอกเขาได้ว่าที่คุณถามหา เป็นเครื่องมือทางเทคนิคมันอยู่ในนี้แล้วนะ

นายอภิชาติ สุจริตานนท์ : ท่านอมรจะพูดเมื่อวานที่ท่านออกทีวีหรือเปล่า ผมขออนุญาตท่านอาจารย์ เพราะว่าผมอยากจะพูดอย่างที่ท่านอมรไปออก ว่าสิทธิชุมชนหายไปไหน

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : เดี่ยวท่านอภิชาติเสริมได้นะครับ พอดีคนที่ออกไปร่วมรายการคือคุณหาญณรงค์ เขาตั้งเรื่องตามที่กฎหมายบัญญัติ คือแก๊งวลว่าในประสบการณ์ที่ผ่านรัฐธรรมนูญหลายฉบับมา เขาบอกว่ากฎหมายบัญญัติไม่เคยออกมาสักครั้งเดียว แล้วแกก็ไปอ้างเรื่องของ พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ผมก็เลยขึ้นไปเมื่อวานบอกว่า ข้อมูลข่าวสารอะไรเราไม่ได้เปิดเผย เราไม่ได้ไปยกเลิกกฎหมายตรงนั้น แต่แกกลัว

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

แกอยากให้เราตัดกฎหมายบัญญัติไป เพราะแกบอกว่า จะเป็นข้ออ้างของรัฐว่าเวลารัฐ จะไม่ทำ รัฐก็บอกว่า ก็ต้องรอกฎหมายก่อน ถ้ายังไม่มีกฎหมายก็ไม่ต้องทำ แกอ้างอย่างนั้น ครับ

นายอภิชาติ สุจริตตานนท์ : แกพูดว่า รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ไม่มีกฎหมาย บัญญัติ แต่ผมมาพลิกดูมีนะครับ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

ประธาน : มี แล้วมีปัญหาว่าถ้ายังไม่มีกฎหมายบัญญัติทำได้ไหม ศาลปกครองบอกว่า ก็ต้องทำ เขาก็ไปตีความต่อว่าแล้วจะทำอย่างไร ก็ทำเท่าที่ทำได้ แต่เดี๋ยวเราจะเขียนให้ใหม่ว่า บรรดาที่กฎหมายบัญญัติ ถ้าตราบิตที่กฎหมายไม่บัญญัติก็ให้ เป็นไปตามที่ประชาชนเขากำหนด เท่านั้นละบัญญัติเป็นแถวเลย

นายอภิชาติ สุจริตตานนท์ : ท่านอาจารย์ครับ เรื่องสิทธิชุมชนผมว่า น่าเป็นห่วง เพราะง่าก็สงสัยว่าไม่เห็นชัด ทำอย่างไรให้ออกมาให้เห็นชัดเลย ให้เขาสันสงสัย ไป เพราะอย่างเมื่อวานนี้แม้แต่ตอนท้ายยังตบไทย Thai PBS ยังบอกว่า ต้องติดตาม ตอนเดือนมีนาคม ปลายเดือนร่างสุดท้ายสิทธิชุมชนไปอยู่ไหน

นายเชียรชัย ณ นคร : ขออนุญาตนิดหนึ่งท่านประธานครับ คือเรื่องสิทธิ ชุมชน ผมว่าปัญหาคือเข้าใจกันคนละทิศละทางด้วย เพราะว่า อย่างคุณไพโรจน์ พลเพชร ซึ่งเป็นอดีต คปก. เวลายกตัวอย่างเรื่องสิทธิชุมชน เป็นเรื่องของการจัดการทรัพยากร แกก็ จะยกว่าชุมชนมีสิทธิจัดการทรัพยากร เช่น ป่าไม้ แต่ว่า คือยกตัวอย่างทำนองคล้าย ๆ ว่า สมมุติพื้นที่ไหนมีชุมชนเขาอยู่แล้ว รัฐอาจจะไม่จำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่ป่าไม้ไปดูแล ก็คือ ให้ชุมชนไปดูแล แต่ภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ลักษณะทำนองนั้น แต่ที่นี้คนที่พูด อย่างนี้ ที่เข้าใจแบบนี้ก็มีอยู่หลายคนนะครับ แต่บางคนไปเข้าใจถึงสิทธิชุมชนในลักษณะ ที่เป็นของตัวเองเลย แต่ว่าที่คุณไพโรจน์พูดนี้แกพูดในลักษณะที่ว่าทรัพยากรเป็นเรื่องที่ ต้องใช้ร่วมกัน เพราะฉะนั้นตรงไหนที่ชุมชนเขามีศักยภาพในการดูแล อาจจะเงื่อนไขที่ กฎหมายดู บางทีก็อาจจะไม่จำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่ป่าไม้ทำนองนี้ แต่ที่นี้คุณไพโรจน์เวลา

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

พูดกับสังคมเอง แก่ก็ไม่ค่อยกล้าพูดอย่างนี้ตรง ๆ เท่าไร เพราะว่าความเข้าใจของสังคม เวลาพูดเรื่องสิทธิชุมชนมันไปไกลมากเลย จนไม่มีขอบเขตเลยครับ

ประธาน : คือที่ชุมชนยังดูแลสิ่งเหล่านั้นได้อยู่ เพราะมันยังยึดอำนาจกันอยู่ ระหว่างรัฐกับชุมชนที่ยังไม่เคลียร์ เมื่อไรเคลียร์ชุมชนจะหายหมดจะถูกทำลายหมด ถ้าแกก็จะเข้าไปแทนที่ ที่มันยังอยู่ได้ เพราะว่าถ้าแกยังไม่ออกหน้า ยังไม่เข้าไป เพราะว่ายังตั้งกันอยู่ เพราะอะไรรู้ไหมที่เราบอกว่า ชุมชนมีสิทธิดูแลทรัพยากร มีสิทธิใช้นี่นะ มันก็ไม่ได้แปลว่าอยู่ ๆ คุณจะเข้าไปตัดไม้ทำลายป่าหรือไปเอาไม้มาสร้างบ้านได้หรอกนะ อย่างมากคุณก็มีสิทธิที่จะไปขออนุญาตเก็บหาของป่า เพราะจะไปบอกว่าถ้าเป็นชุมชนแล้วไม่ต้องขออนุญาตปัญหาว่าแล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าชุมชนคือใคร แต่เดี๋ยวพอแก่ก็ไปอยู่ ๓ วัน แล้วก็เข้าไปเก็บหมดก็เสร็จ เพราะฉะนั้นที่มันยังอยู่ได้ เพราะยังยึดกันอยู่ ถ้ามัน set แบบเดียวกับสหกรณ์ แท็กซี ถ้าแกเอาไปหมดแล้ว ก็เห็นไหมละ เดียวนี้คนขับแท็กซีเป็นเจ้าของที่ไหน เป็นผู้เช่าทั้งนั้น แต่ถ้าแกก็เอาเข้ามาใส่เข้าไป คือเรายังไม่ทันเขา จะไปพูด เขาก็ไม่เข้าใจ ก็ต้องให้เรียนรู้กันไปเอง ที่เราใส่ไปเราคิดว่าก็ไม่ได้เกิดผลอะไรเท่าไรต่อสิทธิที่เขานึกว่าเขาจะมีขึ้น ตรงที่เราเขียนเอาไว้ตรงนั้นต่างหาก แต่ว่ารัฐจะต้องเริ่มไปบริหารจัดการแบบใหม่ แบบให้ชุมชนมีส่วนร่วม แต่เมื่อเขายังไม่ไว้ใจรัฐ เขายังรักษาสิทธิก็ให้เขาไป แต่ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นมา สิทธินั้นไม่ได้สร้างอะไรขึ้นมาได้

นางจรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะ คือคำอธิบายของเขาบางคนเขาบอกว่าเขาก็เข้าใจว่าเขียนไว้นี้อาจจะไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้น แต่เขาบอกว่าเวลาถ้าเขาไปศาลไปอะไรต่ออะไรเขาสามารถจะอ้างยืนยันได้แล้วก็สามารถเห็นใจเขาถ้ามีไว้ ถ้าไม่มีอะไรไว้เขาก็จะไม่มีอะไรพียงหลัง หลายคนเขาก็เข้าใจ เขาก็รู้ แต่ความต้องการจริง ๆ คืออยากได้ทั้ง ๒ ที่ถ้าเรียนตรง ๆ นะคะ อยากให้คงสิทธิที่ไว้เพื่ออะไรที่ให้หลังพียงได้ อ้างอิงได้ แล้วก็อยากได้ของรัฐด้วยที่รัฐต้องทำให้ค่ะ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ประธาน : ก็เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับชุมชนเราก็ทำให้ไม่ได้ไปตัด แต่ว่าเรื่อง
คุ้มครองผู้บริโภคที่เขายืนยันชัดเจนแน่นอนว่าเขาไม่อยากจะรับเข้าไปยุ่ง เขากล่าวหาว่า
เราไปทำให้เขาอ่อนแอ คุณรสนาใช้ไหมที่เขาบอกว่าเราไปทำให้เขาอ่อนแอ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ในร่างมาตรา ๕๔ เราก็เพิ่มในส่วนของการ
ประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมสุขภาพ ที่นี้ยังขาดที่เขาบอกว่า องค์กรอิสระที่เขาได้อยู่
เดิมในมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เราไม่มีอันนี้ เราอย่างไรครับ ถ้าไม่มีเราก็ต้อง
อธิบายให้เขาฟังว่าทำไมเราไม่ใส่อะไรอย่างนี้ครับ

ประธาน : เราไม่ใส่ไปเพราะเราไม่อยากจะผูกขาด คือจากที่มีการศึกษาและ
ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และรับฟังความคิดเห็น นี่คือหลักใหญ่ แต่การไปกำหนดให้ว่าต้องเป็น
องค์กรที่มาจากอาจารย์เท่านั้นอาจารย์เท่านั้น คืออันตรายมาก ในที่สุดไม่มีใครเชื่อถือกันอีก
เวลาออกกฎหมายเขาก็ไปออก

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เวลาเขาถามเราจะได้อธิบายให้เหมือนกัน เขาได้ดู
อยู่ ได้พิจารณาอยู่

ประธาน : ไป หน้าที่ของประชาชน มีใครเติมอะไรบ้างไหม เชิญครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : อันนี้มาจากกระทรวงมหาดไทยนะครับ
ท่านขอว่า ใน (๒) มาตรา ๔๗ ขอให้พิจารณาเพิ่ม เป็นหน้าที่ของประชาชนในการป้องกัน
และบรรเทาสาธารณภัย อันนี้เป็นประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ก็คือใน (๘) เขาบอกว่า ขอให้เติมคำว่า คุ้มครองสิ่งแวดล้อม
นี้ครับ ขอให้เติมต่อว่า และทรัพยากรธรรมชาติ ด้วยครับ เพราะว่าชาวบ้านไม่ได้ถือเป็น
หน้าที่ไม่ดูแลกันและเรื่องของสาธารณภัยก็เหมือนกับว่า ไม่ได้เป็นหน้าที่ของประชาชน
ควรจะเป็นหน้าที่ของประชาชนในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ก็ขอให้เติมครับ

นางกิริณา สุมาวงศ์ : ท่านประธานคะ จากที่ฟังมาที่เมืองทอง และที่
ต่างจังหวัด ก็บอกในข้อ ๑๐ ที่บอกว่า ไม่รวมมือหรือสนับสนุนการทุจริตและประพฤติมิชอบ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ในทุกรูปแบบ เขาบอกว่าอยากจะให้เขียนว่า ต่อต้าน ไล่ลงไป แล้วไม่ร่วมมือ แล้วก็ยังมีเพิ่มเติมอีกว่า ให้ข้อมูล ชี้เบาะแส อีกนะคะ ไม่ทราบจะอย่างไร มี ๒ อย่างที่เติมว่า ต่อต้าน และไม่ร่วมมือ และก็คือการไม่ร่วมมือ และก็ร่วมมือ ไม่สนับสนุนแล้วเราก็ต้องชี้ข้อมูลให้กับรัฐทราบด้วยว่ามีการทุจริตตรงไหนอย่างไร ที่ไหน ขอขอบคุณค่ะ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ของ สปท. บางเรื่องคล้ายที่พีก็ระดมฯ พุดนะครับ เพราะว่าเขาเสนอใน น่าจะเป็น (๑๐) นะครับ ให้ใช้คำว่า ต่อต้าน และไม่ให้ร่วมมือหรือสนับสนุนการทุจริต และก็ต่อไปครับ และก็ที่ขอแก้มาอีก ๒-๓ ประเด็น ก็คือในวรรคแรก คือ เขาน่าจะรู้ดีกว่าเรานะครับ เขาบอกว่า เราเขียนผิดหลักไวยากรณ์ เขาขอแก้ไขให้เกิดความถูกต้อง เขาบอกให้ใช้ป้องกันประเทศ รักษาเกียรติภูมิ แล้วก็เอา พิทักษ์ เอาไว้ตรงนี้ พิทักษ์ผลประโยชน์ของชาติ และสาธารณสมบัติของแผ่นดิน แล้วก็ในวรรคสาม หรือ (๓) ก็ให้เปลี่ยนเป็นว่า มีวินัยและปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ส่วนใน (๘) ขอแก้เป็นว่า ร่วมมือสนับสนุนอนุรักษ์ และคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประทานโทษครับ มีอีกในวรรคสิบเอ็ด ให้เขียนว่า ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของชาติให้มีวินัยและเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ ผมเข้าใจว่าในส่วน เดียวผมจะเพิ่มเติมที่หลังยังหาไม่เจอครับ แต่รู้สึกจะมีอีกจุดหนึ่ง

ประธาน : เขาว่าอย่างไรนะ ป้องกันและรักษาเกียรติภูมิของประเทศหรือ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : เขาบอกว่า เพื่อความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมบูรณ์ในสาระสำคัญ

ประธาน : เขาบอกว่าอย่างไร

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : เขาบอกว่า ป้องกันประเทศ รักษาเกียรติภูมิ พิทักษ์ผลประโยชน์ของชาติและสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ครับ แต่อันนี้มันมาจากกรรมาธิการด้านพลังงานครับท่านประธาน ผมก็เลยไม่มั่นใจกว่าเราจะยึดตามเขาหรือเปล่า แต่ว่าเรียนนำเสนอ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ประธาน : มาจากไหนก็ได้ ถ้ามันดีก็เอา ถ้ามันไม่ดีก็ไม่เอา แล้วก็นี่ป้องกัน
และบรรเทาสาธารณภัย มันหน้าที่ของรัฐนะ ไม่ใช่หน้าที่ของชาวบ้าน

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ในกฎหมายป้องกันภัย ป้องกันสาธารณภัย
มีให้เกณฑ์ประชาชนไปช่วยด้วยได้ เรื่องน้ำท่วม เรื่องไฟไหม้อะไรพวกนี้ ชาวบ้านเรื่องไปดับ
ไฟไปช่วยน้ำท่วมช่วยอะไร เดียวนี้เพิกเฉย หน้าที่ไม่ใช่อย่างนี้ แล้วก็กลายเป็นปัญหาของคน
ที่เสียหาย น้ำใจสจริตของการช่วยเหลือกันมันคลายไปเรื่อย ๆ เขาอธิบายมาอย่างนั้น แล้วก็
กลายเป็นเรื่องว่ารัฐต้องทำเฉย ๆ ถ้ารัฐไม่ทำฉันก็ไม่ทำ

นางจุรี วิจิตรวาทการ : แต่ที่เกิดน้ำท่วมใหญ่คนเขาออกมาช่วยกันเยอะนะ
จะว่าไม่มีก็คงไม่ใช่ มหาตมไทยต้องการมากเกินไปหรือเปล่า เหมือนเกณฑ์แรงงานสมัยก่อน
หรือเปล่า

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ถูกยุบกระมัง
ครับ ประธานโทษครับท่านประธาน ผมพบแล้วครับ ก็เป็นของกรมการธิการการเมืองเพิ่มมา
ในเรื่องของการศึกษาภาคบังคับ เขาอยากจะให้เพิ่มว่า และเรียนรู้หน้าที่พลเมืองและ
ศีลธรรมลงไปด้วยครับ ใน (๔) ครับ ตรงนี้เป็นของกรมการธิการการเมือง เสนอมาแก้เรื่อง
เดียวครับ และเรียนรู้หน้าที่พลเมืองและศีลธรรม

ประธาน : อันนั้นมันหลักสูตรที่รัฐต้องไปจัด ก็ไปจัดลงในหลักสูตร
การศึกษาภาคบังคับ เพราะเราบอกอยู่แล้วว่าต้องสอนให้เป็นคนดีมีวินัย (๑๐) ที่เขาจะให้
เติมต่อต้าน มันเป็นการเกณฑ์เขาให้เป็นอันตรายกับเขา ไม่น่าจะไปกำหนดเป็นหน้าที่

นางกิริษณา สุมาวงศ์ : ท่านประธานคะ ดิฉันก็ถามเขาว่า แล้วไม่กลัวหรือ
ไปต่อต้านและไปชี้เบาะแสเขาด้วย เขาบอกไม่กลัวแล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องเอาเสียทีหนึ่ง

ประธาน : มันก็เขียนได้เท่านี้ หน้าที่ก็คือ ไม่รวมมือหรือไม่สนับสนุน
การทุจริต

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นางกีระณา สุมาวงศ์ : ท่านประธานคะ ในข้อ ๘ เขาบอก ร่วมมือ และสนับสนุนการอนุรักษ์ เขาบอก มรดกของชาติไปอยู่ที่ไหน ทำไมเราไม่อนุรักษ์ ไม่ช่วยกัน เป็นหน้าที่ของพวกเรา เพราะเขาเห็นบางที่คนก็ไปทำร้ายวัตถุโบราณต่าง ๆ ที่เป็นของชาติ นะคะ นี่ฟังจากชาวบ้าน ชอบคุณค่ะ

ประธาน : มรดกของชาติหรือ จะได้เท่านี้กระมัง มีของใครอีกไหม

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : เมื่อกี้เขาขอให้เพิ่มวรรณศิลป์เพิ่มเติมขึ้นมาครับ บอกว่า ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของชาติ ให้มีวินัยและเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ ซึ่งมันอาจจะไปซ้ำกับที่เราได้อยู่

ประธาน : ไปเกณฑ์หน้าที่ให้ชาวบ้านไปทำ นี่ก็คือบังคับให้เขา ในการศึกษาภาคบังคับรัฐเข้าไปจัดทำ มีอีกไหม ไม่มีแล้วนะ ของ ครม. มีหรือเปล่า

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง : มหาตไทยก็เป็น (๘) มรดก วัฒนธรรม ภูมิปัญญา ท่านเดิม มรดกของชาติ ไปแล้ว และก็เรื่องเกี่ยวกับ นอกนั้นไม่มีครับ ครม. สนช. ก็ไม่มีครับ ก็จะมี สปท. ที่ท่านอมรยกขึ้นมา

ประธาน : หน้าที่ของรัฐ มาตรา ๔๘

เลขานุการ : มาตรา ๔๘ สนช. กับ ครม. เสนอแก้ ประเด็นเรื่องจะให้ กลับไปใช้คำเดิมของทหาร

ประธาน : ขอให้แก้อะไรบ้างนะ การทหารนี่เขาอยากให้รวมใช้ใหม่ การทหารและยุทธโศปกรณ์

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : เพิ่มเติมให้ท่านอาจารย์ทราบครับ ของ สปท. แก่ เปลี่ยน ฟัง เป็น ต้อง อันนี้มาจากกรรมาธิการกระบวนการยุติธรรม แล้วก็ท่านรอง ปลัดกระทรวงกลาโหม ในกรรมาธิการการบริหารราชการแผ่นดินขอเพิ่มคำว่า ให้มีเรื่องของการพัฒนาประเทศ ในส่วนของทหาร ที่เป็นหน้าที่ เพิ่มเติมด้วยครับ

เลขานุการ : เขาขอให้เอามาตรา ๗๗ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มาใส่

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นภิัสสร ๓/๑๐

ประธาน : คืออะไร

เลขานุการ : รัฐต้องพิทักษ์ รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งอาณาเขต และเขตที่ประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตย เกียรติภูมิ ผลประโยชน์ของชาติ ความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยของประเทศ และการพัฒนา ประเทศ เพื่อประโยชน์แห่งการนี้ รัฐต้องจัดให้มีการทหารที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ตามที่ กฎหมายบัญญัติ นี้มาจาก ครม.

ประธาน : ความสงบเรียบร้อยของประชาชน และอะไรนะ การพัฒนาหรือ

เลขานุการ : การพัฒนาประเทศ ครับ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ประธานโทษครับ อันนี้ท่านภุมรัตน์อาจจะ ไม่ค่อยชอบ แล้วอาจจะกระทบที่สุพจน์ด้วย เพราะว่าบางส่วนเขาบอกว่าเรื่องของการทูตกับ การข่าวกรองเขาไม่เห็นด้วยครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ผมถึงว่ายังมีความจำเป็นครับ เพราะการทูตคือการ เป็นสปลายรูปแบบหนึ่งที่ถูกกฎหมาย เขาส่งต่อไปเพื่อจะหาข้อมูล ทางการทูตหาข้อมูล ไข ครับ คำนิยามเก่า ๆ คือการเป็นสปลายที่ถูกกฎหมาย トラบไตที่ยังจับไม่ได้ก็ไม่ผิด แล้วก็การ ข่าวกรอง ผมก็เห็นว่าจำเป็น เพราะการข่าวกรองคือว่าก็พิธีการทูตอย่างหนึ่ง เพราะว่าหน่วย ข่าวกรองก็ส่งไปประจำยังสถานทูตต่าง ๆ หลายประเทศ ก็ได้ข้อมูลมา แล้วก็มาส่งให้ หน่วยงานกลางที่กรุงเทพฯ เพราะฉะนั้นผมว่าการทูตมันเป็นการหาข่าวในต่างประเทศ รู้ต้น ลึกหนาบาง

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ขออนุญาตเพิ่มเติมหนึ่งครับ เราอาจจะแก้จาก จำเป็นและเพียงพอ มาเป็น ตามความเหมาะสม ที่นี้ทางกรรมาธิการที่แย้งมา แย้งมา ในประเด็นเดิมว่า จำเป็นและเพียงพอ มันทำให้เขาเป็นอุปสรรค โดยเฉพาะทำให้ กระทรวงกลาโหม อาจจะกระทบกับเรื่องการจัดหายุทโธปกรณ์ อย่างที่เมื่อถ้าเราเพิ่มไป แล้วมันสมบูรณ์ ก็อาจจะไม่มีปัญหา แต่เขาคงกังวลตรงนั้นว่าประเด็นบอกว่า ตามความ

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

น.กัศสร ๓/๑๑

เหมาะสมก็ดี ตามจำเป็นและเพียงพอ ทำให้เขาได้รับผลกระทบในการปฏิบัติภารกิจ
อย่างมาก เขาว่าอย่างนั้นครับ

- ๔/๑

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เลขานุการ : กลาโหมความสงบเรียบร้อยเป็นของประเทศครับท่าน เพราะเขาบอกว่าถ้าของประชาชนจะเป็นหน้าที่ตำรวจ

ประธาน : ครม. เขาขอเติมโดยเฉพาะเรื่องการพัฒนาประเทศใช้ไหม

เลขานุการ : มีพัฒนาประเทศ แล้วก็ให้ตัดคำว่า การทูตและการข่าวกรอง ออก แล้วก็เปลี่ยนตามความเหมาะสม เป็น ตามที่กฎหมายบัญญัติ

ประธาน : มีกฎหมายบัญญัติด้วยเรื่องพวกนี้เสียที่ไหนล่ะ ถ้าจะไม่เอา ตามความเหมาะสมก็ตัดออกไปเลย

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ท่านปลัดฯ นรชิตคงจะยืนยันได้แน่ครับ เรามีทูตที่เก่ง ๆ อยู่ประจำประเทศที่สำคัญ ๆ หรือองค์การระหว่างประเทศ เวลาเขามีข้อมูล ที่บิดเบือนหรือไม่ถูกต้องท่านทูตเหล่านั้นก็ส่งจดหมายโต้ตอบไปยังกระทรวงการต่างประเทศ หรือว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของเขา แล้วก็ตามหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อแก้ข่าว แล้วก็โต้ตอบ ข่าวที่บิดเบือนนั้น ซึ่งทำหน้าที่อย่างดี เขาก็เข้าใจมากขึ้น ถ้าเราไม่มีความจำเป็นทางการทูต ที่จะรักษาเกียรติภูมิ รักษาอำนาจอธิปไตยต่าง ๆ ก็ไม่จำเป็นจะต้องมีกระทรวง การต่างประเทศละครับ

ประธาน : ตัด ตามความเหมาะสม ออกนี่นะ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ไม่ใช่ครับ พูดถึงเรื่องการทูตครับ ที่ตัดการทูตครับ เพราะว่ากระทรวงกลาโหมเองก็ส่งหน่วยของเขาไปประจำสถานทูตต่าง ๆ ครับ เขาเรียกว่า เส้นทางน้ำหอม มีแต่ประเทศที่เจริญทั้งนั้นเลย

ประธาน : ก็ไม่เติมอาวุธยุทโธปกรณ์หรือ

พลเอก อภิรัฐพร เจริญพานิช : ขออนุญาตครับ เรียนท่านประธานครับ มาตรา ๔๘ มีข้าราชการทหารชั้นผู้ใหญ่แล้วก็ทั้งเป็นอดีตแล้วก็ปัจจุบันมาคุยกับผม หลายท่าน สรุปได้อย่างงว่าในมาตรา ๔๘ มี ๒ แนวความคิด คือแนวความคิดหนึ่งเห็นด้วย กับร่างของเราเป็นส่วนใหญ่ นะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ใช้คำว่า การทหารที่มีประสิทธิภาพ ท่านที่หัวสมัยใหม่ท่านบอกว่าท่านเข้าใจคำนี้ แล้วก็ก็เป็นคำที่กว้าง แล้วก็ก็มีประโยชน์ดีกว่าคำเก่า ซึ่งมันก็ไม่ได้คมนัก แล้วก็เห็นด้วยที่ว่าให้มีการทูตและการข่าวกรอง แต่ว่ามีอีกฝ่ายหนึ่ง ก็อยากจะได้ของเดิมตามมาตรา ๗๗ เดิม ซึ่งอันนั้นก็มองในแง่ที่ว่าของเดิมมี ทำไมของใหม่

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

หายไป แต่ผมดูจากในหนังสือนี้แล้วจะเห็นว่าคนที่ทำสรุปความอันนี้มามองว่า มาตรานี้จะเป็นเฉพาะภารกิจของทางทหารเท่านั้น คือในตอนต้นเขียนมาเห็นได้ชัดเลยว่าให้เราเลือกเลยไม่ได้ว่าเน้นว่าจะต้องเป็นไปตามเดิม เขียนว่าถ้าเพื่อของเดิมน่าจะมีความเหมาะสม แต่หากจะแก้ไขใหม่ก็ควรบัญญัติให้ครอบคลุมภารกิจที่ต้องใช้การทหารดังนี้ คือเน้นเลยว่า มาตรานี้เป็นเรื่องของทางด้านทหารเท่านั้น แต่ถ้าลืมนูไปว่ายังมีทางด้านการทูต การข่าวกรองที่มีความจำเป็นอีกนะครับ แต่อีกส่วนหนึ่งก็เห็นด้วยครับ เห็นด้วยว่าใส่ไปได้ เพียงแต่ว่าขอแก้ไขอย่างที่กล่าวนะครับว่า คำว่า ฟัง มันมีความหมายเป็นว่าอ่อนไป ควรเท่านั้นอยากจะให้ว่าเป็น ต้อง แล้วก็แก้เป็นว่าตามที่กฎหมายบัญญัติ ก็คือหมายถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งสามเรื่องนี้ครับ สำหรับของการทหารเราก็มีพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการกระทรวงกลาโหม พ.ศ. ๒๕๕๑ เขียนเอาไว้คลุมหมดนะครับ รวมไปถึงแผนในการรบ ในการใช้กำลังทหารอะไรด้วย ส่วนในเรื่องการทูตและการข่าวกรองอย่างไรขอให้ท่านช่วยชี้แจงด้วยแล้วกันครับ

ประธาน : คุณภุมรัตน์คุยกับเขาแล้วใช่ไหม ก็แก้ไขตามที่อยากได้ แต่ไม่แก้ตามที่เราไม่เห็นด้วย เพราะว่ามันไม่มีกฎหมายที่ในบัญญัติให้มีการทหารก็คนอย่างมีประสิทธิภาพมันต้องการ ๕๐๐,๐๐๐ คน ก็ ๕๐๐,๐๐๐ คน ถ้ามันต้องการ ๕๐๐ คน ก็ ๕๐๐ คน คือมันเป็นเรื่องวางหลักเกณฑ์ไว้เท่านั้นเอง มันไม่จำเป็นต้องไปออกกฎหมายแล้วถึงจะมีกำลังทหารได้ จริง ๆ ทุกวันนี้การทูตที่ส่งไปก็ไม่มีกฎหมาย มีไหมว่าให้มีกฎหมายว่าจะจัดตั้งทูตอย่างไร กฎหมายที่จะต้องมีการทูตไม่มีหรือ เป็นประเพณีปฏิบัติมาเรามีทูตเราก็ส่งทูต

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศครับ

ประธาน : มันเป็นเรื่อง แต่ไม่มีกฎหมายที่บอกว่าให้มีทูตที่ประเทศไหนบ้าง ไม่มี ก็เป็นเรื่องอิสระของรัฐบาลจัดตั้ง เพราะฉะนั้นเมื่อเขาคิดว่าตามความเหมาะสมไม่ดีก็เอาออกเสีย ฟัง เปลี่ยนเป็น ต้อง ก็ได้ มันน่ากลุ่มคนอ่านรัฐธรรมนูญแล้วไม่ค่อยเข้าใจแล้วมันก็เลยเติม แต่ว่าพอเติมเข้าไปคำว่า การพัฒนาประเทศ ก็ไม่เป็นอะไร แต่ต้องเข้าใจว่าคำนี้ไม่ได้หมายถึงว่าทหารไปทำพัฒนาประเทศหรอก ใครจะไปทำก็ได้ไม่ได้เกี่ยว

พลเอก อภิภูธร เจริญพานิช : ตามที่แก้ไขผมเห็นด้วยครับ แค่นี้ครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายภุมรัตน์ ทักชาติพงศ์ : ขออนุญาตครับท่านประธาน อันนี้ผมว่าอธิบาย และเข้าใจง่ายขึ้นครับ การที่รัฐต้องจัดให้มีการทหาร การทหารมันเป็น hard power ขณะเดียวกันการทูต การข่าวกรองและการบังคับใช้กฎหมาย อันนี้มันเป็น soft power ในการที่จะพิทักษ์รักษาอธิปไตยเกียรติภูมิผลประโยชน์ของชาติเราต้องใช้ทั้ง hard power และ soft power เข้าด้วยกัน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าประโยชน์นี้มันครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แล้วก็สามารถสนองตอบในสิ่งที่เขาต้องการได้ในบางส่วน อย่างเช่น เรื่องการพัฒนาประเทศ เขาก็อยากให้เราไป เราก็ให้ไปแล้วก็ รัฐต้อง เราก็จัดต้องให้มีการทหาร แต่การที่เขาตัด การทูต การข่าวกรองไปผมคิดว่าเขามองแคบ เพราะการทูต การข่าวกรองและการบังคับใช้ กฎหมายมันเป็น soft power ในการที่จะรักษาผลประโยชน์แล้วก็ความมั่นคงของชาติ ที่นี้ผมขอเสนออย่างนี้ครับ ก็คือว่า ๔ อย่างนี้มันไปด้วยกัน การทหาร การทูต การข่าวกรอง และการ law enforcement มันเป็นกลุ่มเดียวกันในการที่จะรักษาเพิ่มพูนเรื่องความมั่นคง ของประเทศ เป็นไปได้ไหมครับว่ามาตรา ๔๙ เราลดไปมาตราหนึ่ง แล้วเอาในเรื่อง การปฏิบัติตามและบังคับใช้กฎหมายมาต่อตรงนั้นเลยมันก็จะได้เป็น group เดียวกัน แล้วเราลดไปได้อีกมาตราหนึ่งครับ

ประธาน : ไปไว้ตรงนั้นเดี๋ยวเราจะเข้าใจว่าเอาการทหาร การทูต การข่าวกรอง เป็นตัวบังคับใช้กฎหมาย เราเอาไว้อีกอันหนึ่งมาตรา ๔๙ น่าจะเป็นอิสระดีกว่าจะได้ไม่ไปถูก เข้าใจผิด เดี่ยวหาว่าจะเอาทหารไปบังคับใช้กฎหมาย ปีนี้แจกทุกท่านแล้วใช้ไหมครับ ใครว่าง ๆ นั่งดูมาตราที่เราผ่านไปแล้ว ที่เราเพิ่งเห็น เพื่อมีอะไรสะดุดใจดี ๆ ถ้าไม่มีอะไรดี ก็ปล่อยไป

นายอัชพร จารุจินดา : ท่านประธานครับ อันแรกเลยบอกว่าเห็นด้วย กับร่างเดิมของเราหมดทุกประการ แล้วเราไปแก้เดี๋ยวเขาไม่เห็นด้วยจะทำอย่างไร

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ท่านประธานครับ ในบรรทัดที่สองที่ว่า มีสิทธิอธิปไตย เห็นทาง ครม. เขาเสนอมาว่ามันต้องเว้นวรรค มีสิทธิอธิปไตย

พลเอก อภิรัฐพร เจริญพานิช : เข้าใจว่าอันนี้พิมพ์ผิดครับ เพราะว่าในตอนหน้า ก็จะเห็นว่ามีการว่า อธิปไตย อยู่แล้ว พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย อันนี้วรรคครับ แต่อันนี้ท่านนรชิตได้ชี้กแล้วครับ เป็นคำที่ถูกต้องครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : อันเดียวกันครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

พลเอก อภิภูธร เจริญพานิช : คำเดียวกันครับ ถูกต้องแล้วครับ

ประธาน : ระวังพอเวลาเขาไปพิมพ์เขาเลยไปพรรค เพราะเขาเข้าใจว่า
คนละคำ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ก็นี่ครับที่ ครม. เสนอมาเขาให้พรรคก็นึกว่าคนละคำ

เลขานุการ : เพราะอธิปไตยแรกจะเป็น sovereignty อธิปไตยที่สองจะเป็น
sovereign right

ประธาน : ถ้าเราเขียนแต่เพียงว่าที่ประเทศไทยมีสิทธิเฉย ๆ ได้ไหม

เลขานุการ : ในทางกฎหมายระหว่างประเทศรัฐจะมีสิทธิอยู่ ๒ อันหลัก ๆ
คืออำนาจอธิปไตยกับสิทธิอธิปไตย ถ้าเป็นสิทธิเฉย ๆ เดี่ยวเกรงจะมีปัญหา

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : เป็นคำที่นำมาจากรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ที่กระทรวง
การต่างประเทศเสนอไว้ อันนี้เป็นคำมาจากกระทรวงการต่างประเทศครับ

นายนครชิต สิงหเสนี : ถ้าในส่วนของกระทรวงการต่างประเทศถ้าเป็นไปได้
อยากจะให้ใช้สิทธิอธิปไตยครับ ช่วงแรกคือที่เรามีอธิปไตย ดินแดน สิทธิอธิปไตย
เราหมายความคือเขต beyond ๓ ไมล์ทะเล EEZ คือการรวมความอย่างนั้นครับท่าน

ประธาน : บนเครื่องบินกับในเรือเป็นสิทธิอะไร

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : สิทธิในดินแดนอธิปไตยครับ เป็นอำนาจ
อธิปไตย เป็นพื้นที่ของรัฐ

ประธาน : อยู่ในสถานทูตไทย

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เป็นดินแดนของประเทศไทยครับ

นายนครชิต สิงหเสนี : อย่างที่ท่านปรกรณ์พูดถึงคือ sovereign right

ประธาน : อย่างนั้นก็ถูกแล้วสิ

นายนครชิต สิงหเสนี : ถูกต้องครับ ไม่พรรคครับ ท่านครับผมสังเกตว่า
เราไปดูของคณะรัฐมนตรีในข้อ ๓ เรียบร้อยแล้ว ข้อ ๑ ข้อ ๒ พอตีพิมพ์ไปแถลงข่าว
ไม่ทราบผ่านไปแล้วใช่ไหมครับ มาตรา ๒๔ พรรคสอง มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๕ อันนี้
คณะรัฐมนตรีซึ่ง ๒ - ๓ วันที่ผ่านมาเรายังไม่ได้ดู แต่ตอนนี้รู้สึกเราไปดูข้อ ๓ ของ ครม.
เรียบร้อยแล้ว

ประธาน : เราดูมาตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เลขานุการ : เมื่อวานดูแล้วครับ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖
มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๕

ประธาน : เราดูของเขามาหมดแล้ว มาตรา ๒๔ วรรคสองเราไปแก้ตอน
มาตรา ๑๕๐ กว่า มาตรา ๓๐ กับมาตรา ๓๕ เราเติมที่หนึ่ง ไม่ได้เติมที่หนึ่งเมื่อวานนี้ มาตรา
๔๗ เราเติมคำว่า มรดกของชาติ ซึ่งกำลังสงสัยอยู่มันคืออะไร

เลขานุการ : ผมว่าตัดออกจะดีกว่าไหมครับท่าน เพราะว่าจริง ๆ แล้ว
เดี๋ยวมันจะมีมรดกอีก

ประธาน : เขาจะให้เติม มรดกวัฒนธรรม มันคุ้มครองอย่างไร ไม่เอาชะ
ทรพยากรธรรมชาติให้ก็แล้วกัน

นางจรี วิจิตรวาทการ : คือจะคงไว้ไม่คงไว้คงไม่สำคัญ แต่มรดกของชาติ
มีทั้งที่เป็นรูปธรรมและไม่รูปธรรม ที่จริงมีเยอะ

ประธาน : วัฒนธรรมก็เป็นมรดกของชาติ

นางจรี วิจิตรวาทการ : ใช่ ๆ

ประธาน : พระราชวัง มาตรา ๔๘ อันนี้มาแปลก จัดให้มีข้อบังคับ จริยธรรม
จารีตทางสังคม เป็นธรรมนูญหมู่บ้านและชุมชนเมือง

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ คำว่า ธรรมนูญหมู่บ้าน
มีที่มาก็จังหวัดบุรีรัมย์นะครับ ที่เข้ามาคุยวันนั้นท่านผู้ว่าฯ มาผลักดัน

ประธาน : มาตรา ๔๙ ของใครมีอะไรไหม

นายอภิชาติ สุขัคคานนท์ : มาตรา ๔๙ ผมขออนุญาตนะครับ เมื่อกี้
ที่เจ้าหน้าที่เพิ่งเอามาให้และอ่านดูก็มีของท่าน พลตำรวจเอก ชิตชัย วรรณสถิตย์ สมาชิก
สภาขับเคลื่อนฯ เขาก็เขียนได้สั้นนิดเดียว เขาขอยกจะปรับถ้อยคำให้มีความชัดเจน
เพื่อลดปัญหาในการตีความ แล้วก็พูดว่ามีหลัก ๓ ข้อ รัฐต้องมีหน้าที่ส่งเสริมให้ประชาชน
ปฏิบัติตามกฎหมาย รมรณรงค์ให้ประชาชนเข้าใจ มิใช่จะบังคับใช้กฎหมายลูกเดียว แต่อันนี้
ก็คงเห็นว่าเราเขียนสั้นว่าบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด และข้อ ๒ รัฐต้องดูแลให้
ทั้งประชาชนและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อ ๓ รัฐต้องให้ประชาชนได้มีส่วนร่วม
ในการรักษากฎหมาย ใช้คำว่า รักษา ก็คือช่วยเจ้าหน้าที่นั่นเอง เขาจึงขอปรับปรุงถ้อยคำ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เป็นว่า รัฐต้องดูแลส่งเสริมให้ประชาชนปฏิบัติตามกฎหมาย ขยายถ้อยคำของเราครั้น อยู่ในหน้าที่ ๔ นะครับ ท่านกรรมการก็คงได้รับกันทุกท่านแล้ว และมีการบังคับใช้กฎหมาย อย่างเคร่งครัด เป็นธรรม รวมทั้งให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการรักษากฎหมาย แล้วก็ ขอปรับปรุงถ้อยคำอย่างนี้ครับ เรียนเพื่อพิจารณาครับ ขอบพระคุณครับ

ประธาน : แล้วจะมีตำรวจไว้ทำอะไร

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานขออนุญาตครับ พอดีมันเป็นเรื่อง ต่อเนื่อง เพราะว่ามาตรา ๔๙ ทาง สปท. ในส่วนสถาปณารูปแล้วก็น่าจะเป็นเรื่องกรรมาธิการ ท้องถิ่นก็ได้เสนอมา น่าจะสอดคล้องกับกลุ่มกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ที่เมื่อวานมายื่นหนังสือ ผ่านผมแล้วก็ได้มอบท่านประธานไปครับ ด้วยความเข้าใจอะไรก็ไม่ทราบเขาบอกว่าอยากจะ ให้เรื่องของการบริหารราชการแผ่นดินส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ให้มาอยู่ในมาตรานี้ครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : พอดีเอกสารปึกหนึ่งก็เพิ่ง แจกมา เห็นท่านประธานบอกว่าแต่ละคนได้รับไม่เหมือนกันใช่ไหมครับ

ประธาน : ตอนนี้เหมือนกัน

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : พอดีผมเปิดหน้า ๕๙ มีผู้เสนอจาก จังหวัดบุรีรัมย์เสนอว่า ที่เขาขอแก้ไขนะครับ อยู่ในปึกนี้หน้า ๕๙

ประธาน : เมื่อกี้ผมบอกแล้วอย่างไรเขาขอจริยธรรมอะไร เราคงเขียนให้ ไม่ได้ ที่นี้ที่เขาบอกว่าจะให้แก้ไขว่า รัฐต้องดูแลส่งเสริมให้ประชาชนปฏิบัติตามกฎหมาย เขาเข้าใจผิดนะ เพราะว่าที่ว่าดูแล มีการปฏิบัติตามและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด มันเอากันทุกคนนะ รวมทั้งตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย คือที่มันเกิดเป็นปัญหาก็เพราะว่า เจ้าหน้าที่หย่อนยาน เพราะฉะนั้นรัฐจึงมีหน้าที่ต้องไปเข้มงวดกวดขัน ให้ทั้งประชาชน และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมาย และเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายก็ต้องบังคับใช้ กฎหมายอย่างเคร่งครัด ความมุ่งหมายของเรามันอยู่ตรงนั้น

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานครับ ผมขอความรู้ครับว่าทำไม ทางพวกกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน กับทางท้องถิ่นของ สปท. ต้องการให้เรื่องการบริหารราชการ แผ่นดินส่วนภูมิภาค ส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่น มาอยู่ในมาตรานี้ หรือว่ารัฐธรรมนูญก่อนหน้านี้ มันเป็นอย่างนั้นครับ ขออภัย

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : รัฐธรรมนูญก่อนหน้าไม่มีหมวดหน้าที่ของรัฐ เพราะฉะนั้น
ที่เขาขอเดี่ยวเราเติมให้ แต่ว่าไม่ใช่ตรงนี้

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตครับ ในส่วนของการบริหาร
ส่วนภูมิภาคในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มีเขียนไว้ ที่นี้ในของเราพอดีเราไม่พูดถึง ทางกำนัน
ผู้ใหญ่บ้าน เขาก็คงมีความกังวล ว่าถ้าไม่พูดถึงการบริหารส่วนภูมิภาค ซึ่งภูมิภาคนี้คือ
จังหวัด อำเภอ มาถึงกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เขาก็เป็นห่วงในส่วนนี้ แล้วเรามีบทบัญญัติเรื่อง
การปกครองท้องถิ่นค่อนข้างเยอะ แล้วไม่มีของเขา เขาเป็นห่วงในส่วนนั้น อาจจะไปได้
ในส่วนของร่างมาตรา ๗๒ เราได้ เรื่องการบริหารราชการแผ่นดิน

ประธาน : คือที่บอกเมื่อก็อย่างไรครับว่า หมวดนี้มันไม่มีในรัฐธรรมนูญไหน
มาก่อนเลย เพราะฉะนั้นอายุนี่เราว่าของเราไปได้เรื่อย ๆ ไม่ต้องไปเทียบกับใคร เพราะว่า
ส่วนที่จะเป็นปัญหาจะเติมหรือไม่เติมจะไปอยู่แนวนโยบายแห่งรัฐ ซึ่งอันนั้นมันจะมีอยู่ใน
ทุกรัฐธรรมนูญ เรื่องภูมิภาคเดียวกันไปเติมที่ตรงนั้น ตรงนี้มันยังไม่มีที่จะเติมหรอก

นายธนาวุฒิ สังข์ทอง : เท่าที่ผมก็คือที่เขาอยากเติมอันนี้เพราะว่าตรงนี้
พูดว่า รัฐต้องปฏิบัติและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด เพราะฉะนั้นพอเติมราชการ
ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น ก็คือรัฐต้องคง ๓ อันนี้ไว้ให้ได้อย่างเคร่งครัด
แต่มันไม่ได้เกี่ยวอย่างนั้นเลย

ประธาน : มันไม่ได้แปลว่าอย่างนั้น

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ขออนุญาตครับ ในเรื่องส่วนภูมิภาคใน ๕ ส่วน
ก็จะอยู่แนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดินเหมือนกัน

เลขาธิการ : จริง ๆ แล้วมันไม่ต้องเขียนด้วยซ้ำไป เพราะว่าดั้งเดิมมันก็
ไม่เคยมีรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ มันก็ไม่มี มันโผล่มาเมื่อรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ นี้ละ

ประธาน : ที่เมื่อกี้บอกว่าจะแก้แค่นั้นคือเราก็ใส่อะไรลงไปบ้าง คนที่มาร่าง
ทีหลังเรานั้นละมันจะกระอักเลือดต่อ พอมันไปใส่เข้าที่ไหนสักแห่งแล้วทีนี้มันก็ แล้วคราวต่อไป
ลองไปดูถ้อยความหน้าที่ของรัฐจะเพิ่มขึ้นจมนเลย มาตรา ๔๙ ไปได้หรือยัง มาตรา ๕๐

เลขาธิการ : มาตรา ๕๐ ครม. มีข้อสังเกตครับ แต่เข้าใจว่าเขาอ่านไม่เข้าใจ
เขาบอกว่าเราลดเหลือแค่ ๙ ปี แต่ปัจจุบันจัดให้ไม่ต่ำกว่า ๑๒ ปีอยู่แล้ว ควรทบทวน
ไม่ให้เป็นการลดสิทธิ จริง ๆ เราเยอะกว่า

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คือในร่างมาตรา ๕๙ เนื่องจากว่าของเดิมในมาตรา ๔๙ ของรัฐธรรมนูญรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ซึ่งบัญญัติอยู่ในเรื่องสิทธินี้ว่า มีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปีที่รัฐจะต้องจัดให้ทั่วถึง โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายเขา ๑๒ ปี ของเรามาเขียนเรื่องการศึกษาก่อนวัยเรียนอยู่ในวรรคสอง แต่ไม่ได้เขียนค่าใช้จ่ายก็ทำให้เขากังวล ผมยังคิดว่าวรรคหนึ่ง วรรคสอง น่าจะปรับอย่างไร คล้าย ๆ ว่าพูดถึงการศึกษาระดับมัธยมศึกษา แล้วก็การศึกษาก่อนวัยเรียนไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ถ้าอย่างนี้เขาคงโอเคนะครับ

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานครับ ของ สปท. เขาบอกว่าเรามีคนที่ไม่พอครับ ต้องมีคนเก่งด้วย แล้วก็ขอให้เติมถ้อยคำว่ามีวัฒนธรรม คุณธรรม และจริยธรรม อันนี้คือวรรคสี่ของมาตรา ๕๐ ครับ

ประธาน : ผมนึกว่าการไม่เรียกค่าใช้จ่ายมีแต่เฉพาะการศึกษาภาคบังคับ ส่วนการให้ความช่วยเหลือในค่าใช้จ่ายในการศึกษาซึ่งมันจะมากกว่า ควรจะให้แต่เฉพาะผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ ไม่ควรให้ทุกคน เรายังจะยืนหลักนี้ใหม่ เพราะฉะนั้นพอผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์มันจะได้ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนคือวรรคสองกับวรรคสาม แต่การศึกษาภาคบังคับมันไม่เสียค่าใช้จ่ายอยู่แล้ว ค่าใช้จ่ายในที่นั้นมันไม่ได้เรียกค่าใช้จ่าย หมายถึงว่าค่าใช้จ่ายที่โรงเรียนเรียกเก็บ มันไม่รวมค่าสมุด ดินสอ ค่าเสื้อผ้า แต่วรรคสุดท้ายที่จะเขียนใหม่ มันจะหมายถึงค่าใช้จ่ายในการศึกษา คือทุกอย่างที่เขาจะต้องใช้ในการศึกษาเขาควรจะต้องได้ แต่เขาขาดแคลนทุนทรัพย์

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คือที่ของเดิมได้รับการศึกษาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ที่นี้เราเขียนเฉพาะวรรคแรกการศึกษาภาคบังคับมันไม่ถึง ๑๒ ปี

ประธาน : ก็ถ้าอยากจะบังคับให้เขาเรียน ๑๒ ปีก็ทำการศึกษาระดับมัธยมศึกษาให้ เป็น ๑๒ ปี

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่นี้เรามีการศึกษาก่อนวัยเรียนหมายถึงว่าให้รวมอันนี้ด้วย แล้วเข้าไป ไม่เกิน ๑๒ ปีไม่เก็บค่าใช้จ่ายมันจะ cover ดีกว่าไหมครับ

ประธาน : ถ้าไม่เก็บค่าใช้จ่ายลูกเศรษฐีมันก็ไปกินที่ลูกยากหมด คือเมื่อไม่ใช่การศึกษาภาคบังคับผมคิดว่ารัฐควรจะแบกแต่เฉพาะคนที่ยากจน แล้วแบกให้เขาไปตลอด ไม่ใช่ให้แต่เฉพาะไม่เรียกเก็บค่าเล่าเรียน เพราะการไม่เรียกเก็บค่าเล่าเรียนก็เขาไม่มีค่ารถ ไม่มีข้าวจะกิน ไม่มีเสื้อผ้าใส่ มันก็สู้เขาไม่ได้ตั้งแต่ในมุ้ง

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

บุศกร ๔/๙

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คือตอนนี้การศึกษาก่อนวัยเรียนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เขาพอมีเงินเขาก็จัดให้ศูนย์เด็กเล็ก ซึ่งอันนั้นเขาไม่เก็บค่าใช้จ่ายนะครับ และลักษณะนี้ที่ทราบ

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง : ท้องถิ่นเขาทำเขาไม่ได้เน้นเรื่องให้การศึกษาเอาแค่ดูแล

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ก็นั่นสิ แต่ที่นี้ที่เราต้องการหมายถึงว่าให้เด็กในวัยนี้ได้มีการเรียนให้มีคุณภาพอย่างทั่วถึงด้วย ไม่ใช่เอาเด็กไปฝากเลี้ยงเหมือนกับท้องถิ่นที่นี้ตอนนี้ท้องถิ่นเขาทำอยู่เขาไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย อันนี้ถ้าหากว่าเราให้เขาต่อไปถึงส่วนนี้ด้วย เพราะอันนี้เราพูดเฉพาะภาคบังคับ เราไม่พูดถึง ๑๒ ปี เราเอาก่อนวัยเรียนเข้าไปบวกด้วยมันจะได้ดีกว่าไหมครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : นี่ครับ เราเขียนแล้วนี่อย่างไรครับ คือของเราไม่ใช่ ๑๒ ปี
ของเราตลอดไปจนจบเลยนะ ถ้ายากจนรัฐต้องจัดให้ คือเดิมเราเขียนมันสั้นไปหน่อย
ไปเขียนไว้ตรงนี้เลยดูไม่ค่อยเข้าใจ ผมเลยแยกมาใหม่ ว่าในการดำเนินการของประชาชน
ได้รับการศึกษาตามวรรคสองและวรรคสาม รัฐต้องดำเนินการให้ผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ได้รับ
การสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการศึกษาตามความถนัดของตน คือให้เขาไปตลอดเลย

นายประพันธ์ นัยโกวิท : คือตอนนี้ท้องถิ่นที่เขาทำนั้นะครับ ชาวบ้าน
ลูก ๒-๓ ขวบ เขาก็เอาไปฝาก อบต.

ประธาน : ก็ไม่เก็บสตางค์ใช่ไหม ก็ไม่เป็นอะไร ก็ดีแล้วนี่

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่นี้ของเราหมายความว่าจะต้องแสดงว่าตัวเอง
ขาดแคลนด้วย ใช่ไหมครับ

ประธาน : เฉพาะที่จะไปเข้าการศึกษาตัวนี้ การศึกษาก่อนวัยเรียน

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานครับ ผมว่าการที่จะดูว่าคนมีฐานะดี
กับฐานะยากจน สภาพนี้มันเปลี่ยนแปลงได้ครับ คนจนอาจจะมีฐานะดีตอนหลังก็ได้
และในทางกลับกันคนมั่งมีอาจจะมีฐานะจนต่อไปก็ได้ เพราะฉะนั้นการที่เราจะดูแต่เพียงว่า
ไม่ให้คนรวยได้มาแย่งสิทธิของคนจนเบียดเบียนไป ผมเห็นว่ามันก็ไม่เป็นธรรมนะครับถ้าเรา
จะดูความเสมอภาคระหว่างคน เขาก็มีสิทธิที่จะได้รับเท่ากันทุกคน แล้วก็ผมว่าถ้าคนรวยคิด
ว่าจะมาแย่งคนจนเขาคงไม่ไปเอาสิทธิ์ที่ได้รับบริจาคหรอกครับ เขาก็ให้ลูกเขาแต่งตัวดี ๆ
แล้วก็กินอาหารดี ๆ แต่มีรถมาอะไรต่าง ๆ เขาก็ตามฐานะคนก็เป็นที่ยู่งกันในสังคม มันเป็น
อย่างนี้มานานแล้ว ถ้าเราไปแบ่งแยกว่าไม่ให้คนรวยมาขอสิทธิใช้เรียนฟรีอะไรต่าง ๆ มันก็
ผิดวัตถุประสงค์ของรัฐธรรมนูญนี้เหมือนกันนะครับ

ประธาน : เชิญครับ

นาย نرمิต สิงห์เสนี : ท่านประธานครับ ตรงนี้ที่ไปร่วมรับฟังความเห็นของ
ประชาชนในภาคต่าง ๆ ตรงนี้ ผมคิดว่ามีคนเข้าใจอย่างที่เราระสงค์น้อยมาก ผมคิดว่า

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

หลักการของท่านประธานถูกต้องเลยนะครับ ก็คือว่า ๑. คนที่มีรัฐก็ไม่น่าจะจำเป็นต้องจัดให้ และเอาเงินที่จำกัดอยู่นั้นเอาไปให้คนที่มีความจำเป็นจะถูกต้องกว่า นั้นประการที่ ๑ ประการที่ ๒ เรากำลังเพิ่มเรื่องของการศึกษาก่อนวัยเรียน ซึ่งหลายคนเห็นว่าสำคัญ และจะ ช่วยพัฒนาเยาวชนของเรา แต่ผมคิดว่าตอนเขียนออกมาแล้ว และคนอ่านมันอยู่ที่ perception ว่าเดิมมีความรู้สึกว่ารรัฐต้องให้ ๑๒ ปี ตอนนี่เมื่อมาเขียนว่า เหลือการศึกษา ภาคบังคับปี เหมือนกับมันหักไปเลย แล้วคนที่มีความรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่เดือดร้อน อย่าง น้อยได้ ๑๒ ปี เขาก็จะได้ใช้ ๖ ประถม บวกกับอีก ๖ มัธยม มีความรู้สึกว่าได้อยู่ แล้วตอนนี้ รู้สึกว่าตรงนี้นั้นหายไปครับ ผมคิดว่ามันเป็น perception แต่ถ้ามีการแก้ไขใหม่อย่างชัดเจน อย่างที่ท่านประธานว่าก็คือว่า ให้มีก่อนวัยเรียนด้วย แล้วชัดเจนว่าคนที่มีความจำเป็นหรือมี need คือผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ให้ได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่าย ผมคิดว่ามันน่าจะต้องอธิบาย กันได้ และอธิบายให้เข้าใจตรงกัน เพราะคนที่มีความรู้สึกว่ารรัฐจำเป็นและต้องได้เพื่อลูกเขาได้ เรียน รู้สึกว่ารรัฐมันหายไป จาก ๑๒ ปี ที่เขาเคยได้ ตรงนี้ผมคิดว่าเป็นการจำเป็นต้องชี้แจง ขอบพระคุณครับ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : มาตรา ๕๐ ที่เรามีวรรคหนึ่ง และวรรคสอง แยกจากกัน วรรคสองนี้จะหมายความว่า มันเป็นการศึกษาที่ไม่ฟรีหรือครับ

ประธาน : ถ้าเขาร่ำรวยมหาศาล เขาอยากให้เรียนฟรีก็ไม่มีใครว่า แต่ถ้าเขา จะเก็บ รัฐก็ต้องหาเงินให้คนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ได้เรียน

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ผมเข้าใจ sense ท่านประธานครับ

ประธาน : แต่ว่าไม่รวมถึงกรณีที่เทศบาลเขาไปรับเลี้ยงดูเด็ก เข้าเรียนแล้ว ไม่เก็บสตางค์ คือเอาอย่างนี้ดีกว่า รัฐจัดให้ฟรีไปตลอดจนจบมหาวิทยาลัยปริญญาเอก ก็ไม่มี อะไรห้ามในรัฐธรรมนูญนี้ ถ้ารัฐมีปัญญาจะทำ แต่ถ้ารัฐไม่มีปัญญา ช่วยดูแลคนจนก่อนได้ ไหม อันนี้เสียเปรียบตั้งแต่ในมุ้ง ไม่มีโอกาสจะได้เรียนเลย

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ผมเรียนถามว่าถ้าหากเราเอาพรรคหนึ่ง พรรคสอง มารวมกันนะครับ ให้เห็นเลยว่ารัฐจะต้องดำเนินการหรือจัดให้มีการศึกษาให้กับเด็กทุกคน ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนไปจนถึงภาคบังคับอย่างมีคุณภาพทั่วถึงโดยไม่ได้เก็บค่าใช้จ่ายมันจะทำให้เขารู้สึกดีขึ้นไหมครับ เพราะว่าเมื่อกี้ก็ไปตามหา ๑๒ ปี

ประธาน : ดีขึ้นแต่ในที่สุดทุกคนเตี้ยอ้วนค่อม มันก็ได้มาตรฐานที่ต่ำเตี้ย ไม่มีวันที่จะได้ เพราะว่าการศึกษามันต้องใช้เงินลงทุนสูง แล้วล้าพ้งให้รัฐให้ สมมุติให้หัวละ ๒๕ บาท ทั้ง ๆ ที่หัวหนึ่งมันต้อง ๑๐๐ บาท ๒๐๐ บาท ถึงจะอยู่ได้ เขาก็จะไปเก็บสตางค์ จากคนมีสตางค์ ทุกคนก็จะได้อยู่ในมาตรฐานที่อย่างน้อยสัก ๑๐๐ บาท ผมเห็นทั้งใน มหาวิทยาลัยและทั้งในโรงเรียน คนเป็นจำนวนมากก็นั่งรถ ถ้าไปเข้าเซนต์คาเบรียลก็นั่งรถเบนซ์ไปส่งกัน แล้วรัฐต้องไปควักกระเป๋าเพื่อให้คนเหล่านั้น ซึ่งไม่ได้มากมายอะไรกับเลย เขาทรูปคนรดยังมากกว่านั้น แต่เงินเหล่านั้นมันมีความหมายมากสำหรับคนจนที่มันจะไปเรียนถ้ามันมีทุน

นายศุภชัย ยาวะประภาษ : : ผมอยากเรียนถาม พอดีมีคนส่งตัวเลขที่เป็น การสำรวจภาวะการทำงานของประชากรเดือนธันวาคม ๒๕๕๘ ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ตัวเลขดูแล้วน่าตกใจก็คือคนที่จบการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้นมีเกือบ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ที่ใน ๓๘ ล้านคน ๑๙ ล้านคน มีการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น อันนี้คือข้อมูลของ สำนักงานสถิติเขาไปสำรวจ ผมก็เลยอยากเรียนถามว่าพรรคสามเรารวมถึงประชาชนคนไทย ที่ยังไม่จบการศึกษาภาคบังคับด้วยไหมครับ รวมนะครับ เพราะว่าถามเพื่อความแน่ใจ คือเผอิญเขาเสนอมาว่าน่าจะเขียนพรรคแรกว่ารัฐต้องดำเนินการให้ประชาชนทุกคนได้รับการศึกษาภาคบังคับที่มีคุณภาพแต่พอไปกำกับด้วยคำว่าไม่เก็บค่าใช้จ่ายมันคงเป็นไปได้ เพราะว่ามันใช้สตางค์เยอะเกินไป และสุดท้ายเราก็ได้การศึกษาที่ห่วย ๆ แบบที่เป็นอยู่ ถ้าอย่างที่ท่านประธานบอกก็คือพรรคสามก็รวมถึงการศึกษาทุกระบบ รวมทั้งคนที่ยังไม่จบ การศึกษาภาคบังคับก็ไปเรียนใน กศน. ไปเรียนอะไรก็ได้ แล้วถ้าเขาขาดแคลนทุนทรัพย์ก็เอา พรรคสุดท้ายไปบังคับ ถ้าอย่างนั้นก็จะได้ไปอธิบายได้ว่าเราได้เต็มตรงนี้ให้แล้ว ผมเห็นด้วย กับหลักการที่ท่านประธานให้ครับ เพราะว่าเราคงไม่สามารถที่จะให้ทุกคนได้รับการศึกษา แบบที่มีคุณภาพโดยที่เราเอาสตางค์รัฐไปจ่ายอย่างเดียวมันคงทำไม่ได้ครับ รัฐมีสตางค์ไม่พอ

ประธาน : แล้วมันจะเข้าหลักแนวคิดใหม่ที่เขาเรียกอะไร ที่ให้สตางค์เด็กไป แล้วเด็กก็ไปเลือกเอาว่าจะเข้าโรงเรียนที่ไหน แต่ว่าที่แนวคิดพวกนั้นเขาคิดแบบเศรษฐกิจจาก ให้เท่ากัน แล้วก็ถือไป ในที่สุดเศรษฐกิจก็เข้าโรงเรียนดี ๆ เพราะพ่อแม่จะมีเงินก่อนไปให้ครูที่นั่น ยางกก็ได้แต่ใบคูปองนี้ไป ก็ไปเข้าโรงเรียนไม่ดี คือต้องหาทางทำอย่างไรให้โรงเรียนดี โกล้เคียงกันทั้งเศรษฐกิจและยางกจะได้ไม่มีแต้มต่อกันจนมากนัก

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นางจุรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะ ประเด็นเหล่านี้คิดว่าพวกเราคงเห็นด้วย ควรจะไปอยู่อีกหมวดหนึ่งใหม่เกี่ยวกับเรื่องการจัดสรรงบประมาณ ดิฉันคิดว่าปัญหาส่วนหนึ่งคือ งบประมาณที่ให้กับโรงเรียนต่าง ๆ ให้ตามฐานที่มีอยู่ตอนนี้เพิ่ม ๕ เปอร์เซ็นต์ต่อปี เพราะฉะนั้นมันไม่มีวันที่จะเท่าเทียมกัน มันก็แข่งกันอยู่ตลอด จริง ๆ โรงเรียนที่ได้อยู่แล้ว ให้ไปปรับความช่วยเหลือจากพ่อแม่สมาคมผู้ปกครองและครูก็ว่าไป คนแย่งกันเข้าอยู่แล้ว แต่ว่างบประมาณของโรงเรียนที่ขาดแคลน ขาดโอกาส มันควรจะไม่ใช่ฐานเดิมที่บวก ๕ เปอร์เซ็นต์ทุกปี มันต้องเป็นอะไรที่ดีกว่านั้น คือว่าให้แบบญี่ปุ่นที่เขายกระดับจริง ๆ ครูที่ไปสอนโรงเรียนที่อยู่แหล่งทุรกันดารเขาก็ให้เงินเป็นพิเศษ อุปกรณ์การเรียนการสอนก็ดี เป็นพิเศษเพื่อให้เท่าเทียมกัน ทีนี้ในมาตรานี้มาตราเดียวมันอาจจะแก้ความเหลื่อมล้ำไม่ได้ แต่ดิฉันคิดว่าในมาตรานี้ถ้าเราสลับอะไรนิดหนึ่งจะช่วยขึ้นใหม่คะ เพราะว่าตอนที่ตระหนกตกใจ ก็คือว่าคล้าย ๆ ว่าเราไปให้ดีกว่าเดิมความกลัว ทั้ง ๆ ที่มันไม่ใช่อย่างนั้น ที่จริงของเราก้าวหน้ามาก และคนที่เข้าใจเรื่องการศึกษาจะ happy มากกับมาตรานี้ ชื่นชมกันเหลือเกิน แต่คนทั่ว ๆ ไปอ่านแล้วจะไม่เข้าใจ ประเด็นที่อาจารย์ศุภชัยบอกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของคนที่ย่ำกว่า การศึกษาภาคบังคับ อันนั้นเป็น ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดไม่ใช่เด็กที่กำลังเรียนอยู่ขณะนี้

นายศุภชัย ยาวะประภาส : ไม่ใช่ครับ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของคนที่อยู่ในวัย แรงงาน ๓๘ ล้านคน ประมาณ ๑๙ ล้านคน ได้รับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นครับ

นางจุรี วิจิตรวาทการ : ทีนี้พวกนี้มันสะสมมาตั้งแต่อดีต

นายศุภชัย ยาวะประภาส : คือประเด็นของผมมีอยู่เพียงแค่ว่า ๑๙ ล้านคน เราจะทำอะไรกับเขาได้อย่างไรบ้าง ท่านประธานก็บอกแล้วว่าถ้าเป็นพรรคสามมันก็ cover แล้ว แล้วกำกับด้วยพรรคสุดท้ายผมก็คิดว่าโอเคแล้ว เพราะว่าตอนนี้รัฐสิ่งที่รัฐต้องไปทำก็คือว่า ต้องไปทำอย่างไรกับแรงงานไทยที่มีการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นเราปล่อยให้เป็นอย่างนี้ ไปเรื่อย ๆ ศักยภาพในการแข่งขันมันก็คงไม่มี แต่ถ้าตรงนั้นมันคงเขียนในรัฐธรรมนูญยาก แต่ว่าเขาต้องไปทำ แล้วพอมีพรรคท้ายกำกับตัวผมก็รู้สึกว่ามันใช้ได้แล้ว เพราะพรรคท้าย ถ้าเขาอยากเรียนหนังสือรัฐก็ต้องเข้าไปจัดการ แล้วก็รัฐมีเงินอุดหนุนก็น่าจะโอเค แต่นั่น ประมาณ ๑๙ ล้านคน ครับ

นางจุรี วิจิตรวาทการ : นั่นคือการศึกษาตลอดชีวิตที่เราพูดถึงให้เขาส่งเสริม ทางด้านนั้นเพื่อให้เขาสามารถจะอันนั้นเห็นด้วย แต่ดิฉันคิดว่าถ้าสมมุติเราพูดถึงว่าภาค บังคับ ท่านประธานก็พูดอยู่แล้วภาคบังคับแล้วแต่ละยุคสมัยจะบังคับกี่ปีก็แล้วแต่ ๑๒ ปีก็ได้ ๙ ปีก็ได้ ๑๕ ปีก็ได้ ๑๖ ปีก็ได้ ไม่ได้ว่ากัน แต่เราควรจะให้ทราบใหม่ในพรรคนี้ บางทีอย่าง ที่อาจารย์ชาติชายพูดอาจจะดี ที่เราเริ่มต้นจากรัฐสนับสนุนตั้งแต่ก่อนวัยเรียน จะได้ว่าจริง ๆ มันเริ่ม ตั้งแต่ก่อนวัยเรียน ที่ อบต. เขาช่วยกัน ที่เขามีศูนย์พัฒนาเด็กอะไร บางแห่งเขาก็คิดเงิน

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

บางแห่งไม่คิด ที่เขาคิดเงินส่วนใหญ่ไม่คิด แต่บางแห่งที่คิดก็มีคุณภาพดีกว่า เพราะฉะนั้น ก็ตามแต่ที่เขาจะไปตกลงกันเองว่าจะจัดการอย่างไร เพื่อให้คุณภาพมาตรฐานดี ถ้าเริ่มจาก ตรงนั้นจะเห็นภาพดีขึ้นใหม่ว่ามันเรียนตั้งแต่ก่อนวัยเรียนเราให้ความสำคัญตั้งแต่ก่อนวัยเรียน ไปจนถึงภาคบังคับซึ่งจะเป็นก็ปีก็ได้แต่ว่าบรรคสุดท้ายของเราที่เต็มตึ้นคิดว่าทำให้เข้าใจ ชัดเจนขึ้นว่าไม่ควรจะให้ถ่วงหน้า

ประธาน : หรือจะเอาอย่างนี้ เอบอกว่ารัฐต้องดำเนินการหรือจัดให้เด็กทุกคน ได้รับการศึกษาก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับโดยไม่เรียกเก็บค่าใช้จ่าย เพราะว่า ผมรู้สึกว่าการที่ไปเขียนเป็นความผิดพลาดมหาดศาทำให้การศึกษาเราเสียหายมากที่บอกให้ ไปเรียนฟรี ๑๒ ปี คนเขียนอาจจะตั้งใจว่าเพื่อไม่ให้มีปัญหาที่รัฐบาลในเรื่องการหางานทำ ก็จัดให้ไปอยู่ในโรงเรียนเท่ากับเราเอาเด็กไปเสียเวลา ๓ ปีเปล่า ๆ ในโรงเรียนโดยที่ไม่ได้ เกิดประโยชน์อะไรเลย เพราะถ้าเรียนจบมัธยมแล้วไปไหนไม่ได้มันก็ไม่มี ความหมาย ที่ตั้งใจเรื่องนี้เพราะอยากจะทำให้ใครหนัดทางไหนคุณไปเรียนทางนั้น อย่างว่าไปแช่อยู่ที่ ๑๒ ปี ฟรี ๆ ไปเรียนอาชีวะอะไรไปเสีย เขาก็จะไปถนัดวาดรูป ถ่ายรูป ก็ไป การศึกษามันจะดีขึ้น ผมเชื่อว่าอย่างนั้น

นางจรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะถ้าอย่างนั้นอาจจะต้องอีกประโยชน์หนึ่ง ที่รวมประเด็นของท่านอาจารย์ศุภชัย ที่บอกว่าถ้าอย่างนั้นบุคคลควรจะได้รับการสนับสนุน ให้เรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นหน้าที่ของรัฐที่จัดให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตแบบหลาย ๆ อย่าง ซึ่งเราก็มีอยู่ จริง ๆ เรามีอยู่ แต่ว่าถ้าปรับใหม่หนึ่งจะได้เห็นความแตกต่าง ถ้าสมมุติว่า เราเขียนว่าเด็กเขาก็จะว่าที่เขาส่งมาให้อาจารย์ศุภชัย เบบอกว่าถ้าเด็กแล้วผู้ใหญ่จะไปอยู่ ตรงไหนหลังจากเป็นเด็กแล้วจะไม่มีโอกาสหรือ อะไรอย่างนี้

ประธาน : อย่างนั้นก็ไม่ต้องมีและอย่างทั่วถึง เพราะรัฐต้องจัดให้ทุกคนอยู่แล้ว มันเขียนไปอย่างนั้นเองไม่ได้เท่าไร ถ้ามันฟรีหมดจะได้อะไรของฟรี เคยเห็นของฟรีที่มีมันมี คุณภาพไหม ไม่เคยมีครับ โรงเรียนดี ๆ ดัง ๆ ที่อยู่ได้ เพราะเอาเงินของผู้ปกครองที่มีสตางค์ แล้วลูกไม่เก่งเท่าไร จับยัดเข้าไปแล้วเอาเงินตัวนั้นมาใช้ แอบทำกันทั้งนั้น นั่นละด้วยเงิน จำนวนนั้นลูกคนจนที่สอบเข้าไปได้มันจึงได้เรียนได้มาตรฐานดีกว่าที่จะไปเรียนที่อื่น ถ้าหัวมันไม่ตีด้วยแล้วจนด้วย ก็จึงไม่มีทาง

นายศุภชัย ยาวะประภาช : แล้วเขียนอย่างนี้แปลว่าถ้าเป็นโรงเรียนเอกชน เขาเก็บเงินได้ไหมครับ คือถ้ามีโรงเรียนอนุบาลเอกชนเขาเก็บสตางค์ได้ไหมครับ

ประธาน : ถ้าเขาไม่มาเอาเงินช่วยเหลือจากรัฐเขาเก็บได้ครับ

นายศุภชัย ยาวะประภาช : คือใช้ระบบที่เป็นอยู่ คือถ้าเป็นโรงเรียนเอกชน และรัฐก็มีรายหัวให้ แต่ถ้าเมื่อไรก็ตามที่เขาปรับรายหัวเขาก็แปลว่าเขาถูกคุมเรื่องค่าเล่าเรียน

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ภักษิษา ๖/๔

แต่ผมเป็นห่วงนะครับ เพราะว่าถ้าเขียนอย่างนั้นมันอาจจะได้ใจครับ สุดท้ายประเทศชาติ
เสียหายครับ เพราะว่าไม่เก็บค่าใช้จ่ายผมไม่คิดว่าคุณภาพจะได้ครับ

ประธาน : ผมก็ว่าอย่างนั้นครับ

นางจุรี วิจิตรวาทการ : แต่เรามีอีกพรรคหนึ่งที่บอกว่าให้ร่วมมือกันระหว่างรัฐ
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน อันนั้นหมายถึงว่าเขาไปช่วยกัน ซ้อนนั้นคือทำให้
สามารถจะร่วมมือกันได้

นายนิติพันธ์ เชื้อบุญชัย : ที่ท่านประธานให้ผมไปรับหนังสือจากสมาคมครู
แห่งประเทศไทย เขาขอเติมคำสั้น ๆ นิดเดียวเท่านั้นเองว่า เรื่องพัฒนาวิชาชีพครู คือเขาเอง
บอกว่าสิ่งที่ทำได้ทั้งหมดพวกนี้ คุณภาพครูเป็นเรื่องสำคัญ เพราะฉะนั้นเองก็อยากจะ
ขอให้เติมการพัฒนาวิชาชีพครูเข้าไปด้วย คือว่าถ้าเติมผมคิดว่าน่าจะเติมเป็นย่อหน้าต่างหาก
เป็นวรรคต่างหาก คือไปพูดถึงเรื่องการพัฒนาวิชาชีพครูและเป็นการพัฒนาแบบต่อเนื่องด้วย
ไม่ใช่เป็นเรื่องของการที่พัฒนาวิชาชีพเฉพาะครั้งเฉพาะคราวในลักษณะอย่างนั้นนะครับ

เลขาธิการ : กราบเรียนท่านประธานผมเข้าใจว่าเรากำลังวางหลักอยู่ตอนนี้
แล้วก็ในส่วนของการพัฒนาวิชาชีพอะไรต่าง ๆ ผมเข้าใจว่าจะเป็นเรื่องของการปฏิรูปน่าจะ
ไปใส่หมวดปฏิรูปมากกว่าทำให้มันประสบความสำเร็จตามหลักอย่างที่เราวางกันไว้
ในมาตรานี้มันจะต้องมีการปฏิรูปอะไรบ้าง ในส่วนของการศึกษาก็จะมีเรื่องครู เรื่องหลักสูตร
การศึกษา ไม่อย่างนั้นมันจะดูกระจัดกระจาย

ประธาน : ของเดิมเขาเขียนอะไรนะ ไม่เสียค่าใช้จ่ายหรือไม่เรียกเก็บค่าใช้จ่าย

นายอัชพร จารุจินดา : ใช้ว่าโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ไม่มีคำว่าเรียก

พลเอก อภิภูธร เจริญพานิช : เรียนท่านประธานครับ สำหรับคำนี้ใน
ความเห็นจาก ครม. ในข้อ ๗.๔ โดยสรุปว่าทางกระทรวงศึกษาไม่ขัดข้องกับหลักการศึกษา
ภาคบังคับแต่เสนอด้วยว่าการให้เด็กได้รับการศึกษาโดยไม่ได้เก็บค่าใช้จ่ายมีปัญหาเสมอว่า
รวมถึงค่าใช้จ่ายในเรื่องใดบ้างครับ อันนี้เขาเสนอคำมาควรให้ชัดว่า หมายถึง ค่าใช้จ่ายใน
การจัดการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจะยาวไปหน่อย

ประธาน : มันขึ้นอยู่กับกระทรวงศึกษาก็คุณไม่เรียกเก็บค่าเทอม
ส่วนหนังสือที่เอาหนังสือไปแจกนั้นเป็นนโยบายของรัฐบาลเอง

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ ถ้ากังวลว่าจะมีค่าใช้จ่ายอื่น
แอบแฝงมาเราเติมคำว่า ไม่เก็บค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้นได้ไหมครับ

ประธาน : ผมกำลังจะหาทางเขียนให้มันสามารถเรียกเก็บได้ คือมันเป็นไป
ไม่ได้การศึกษาที่พ่อแม่ไม่ลงทุนเลย มันเป็นไปได้ มันต้อง contribute กันทั้งนั้นการศึกษา

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ภักษิษา ๖/๕

เลขานุการ : กราบเรียนท่านประธาน ให้โดยไม่เก็บอะไรเลยมันก่อให้เกิดผลในทางตรงข้ามเสมอ เหมือนกับว่าเวลาที่เกษตรกรปลูกอะไรแล้วไม่ได้ก็มาเรียกร้องเราก็อุดหนุนตลอด มันเหมือนมันไม่มีค่า ถ้าอย่างนั้นโดยความในธรรมชาติของมันประกอบกับธรรมชาติคนไทยถ้าไม่เรียกเก็บค่าใช้จ่ายมันก็จะเหมือนกับมาไปวัน ๆ เด็กก็จะไม่เรียน มันไม่รู้สึกรว่าการศึกษามีคุณค่าจะทำให้คุณมีอนาคตข้างหน้า เพราะเด็กก็คือเด็ก เด็กจะคิดเฉพาะเรื่องเฉพาะหน้าเท่านั้นเอง อันนี้เป็นความหวังดีของผู้ใหญ่ว่าเรียนฟรีโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายแต่ความจริง ๆ เด็กไม่ได้คิดแบบเรา เด็กจะคิดอีกอย่างหนึ่งในทางตรงข้ามเสมอ ยิ่งเรียนฟรียิ่งไม่สนใจใหญ่เลย

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่กระทรวงศึกษาเสนอมาให้ใช้คำว่า หลักสูตรแกนกลาง ผมว่ายิ่งไปเขียนยิ่งแย่นักเข้าไปอีก คือของเดิมอย่างนี้ดีแล้ว จะแค่นโยบายอะไร กระทรวงศึกษาก็ไปพิจารณาดู แต่ผมว่าผู้ปกครองเขาก็เข้าใจนะ ว่าอันนี้เป็นค่าเทอม ผมคิดว่าเขาเข้าใจ ผมว่าเขียนในวรรคหนึ่งอย่างนี้มันพอไปได้ แล้วก็ตัดปัญหาเรื่องที่เขาบอกว่าให้สิทธิน้อยกว่าเดิม เดิม ๑๒ ปี อย่างนี้เวลาเราอธิบายชี้แจงนี้เราตั้งแต่การศึกษาก่อนวัยเรียนนะ

ประธาน : คือพยายามให้เขาเข้าใจว่าที่เขาเรียนอีก ๓ ปีหลังจากจบภาคบังคับ ถ้าเขาไม่ได้มุ่งไปมหาวิทยาลัยมันไม่เกิดประโยชน์อะไรเสียเวลาเปล่า ๆ แต่ว่าที่ยอมลงมาเพราะคิดว่าการศึกษาก่อนวัยเรียนมันใช้สแตงค์น้อยกว่า เพราะอุปกรณ์มันไม่แพง แล้วก็มันอาจจะพอเรียกเก็บอะไรบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ จากพ่อแม่ได้ จะให้อาบน้ำให้ไหม ถ้าให้อาบน้ำให้ขออีกเดือนละ ๒๐๐ บาท คือถ้ารู้จักคิดนะ มันก็พอจะเรียกเก็บได้ โรงเรียนไม่เรียกเก็บแต่ค่าบริการให้ แล้วลูกยังเล็กอยู่ทุกคนอย่างไรก็ให้

นางจรี วิจิตรวาทการ : เขาเก็บเป็นวัน ๆ หลายแห่งเก็บเป็นวัน ๆ

ประธาน : แต่มันก็จะมีคนประเภทที่ไม่ให้ เขาก็ไม่ว่าอะไร ลูกแกมอมแมมไปคือมันต้องหาทางทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้ใช้เงินภาษีไปเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อคนให้มันทัดเทียมกันให้ได้จริง ๆ ไม่อย่างนั้นมันไม่มีทางครับ ที่มันขึ้นมาเพราะหัวมันดี ถ้าคนหัวไม่ดีก็ไปหมดเลยเรียนก็ไม่อยากจะเรียนเพราะมันเรียนไม่รู้เรื่อง

เลขานุการ : หลักสูตรมันเรียนเหมือนปลาทุครีบท่านประธาน ถือว่าทุกคนเรียนเหมือนกันหมด บางคนถนัดไม่เหมือนกัน

ประธาน : เราถึงพยายามบอกว่าให้เรียนตามความถนัด

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : แต่บางโรงเรียนเขาแบ่งเกรดนะครับ ห้องคิง ห้องควีน ห้องแจ๊ค ห้องอะไรไปตามนั้น ตามความสามารถของมันสมอง

ประธาน : โปรดสังเกตนะครับว่า ผมไม่ได้ รัฐต้องดำเนินการให้ผู้ขาดการศึกษาได้รับการสนับสนุน ไม่ได้บอกว่าให้รัฐเป็นคนสนับสนุน รัฐอาจจะหาหนทางว่า

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

ภักษิษา ๖/๖

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ถ้าบริษัทไหนให้ทุนเด็กเท่านั้นก็ไปหักภาษีเท่านั้น ซึ่งอาจจะถูกกว่า แต่ออกสตางค์เอง แต่ว่า นั่นก็เป็นเรื่องที่รัฐบาลแต่ละชุดจะไปดำเนินการตามนโยบายของตัวเอง

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่ท่านเขียนเพิ่มอันนี้ก็ดีมาก เพราะว่าในพรรคสอง มั่นการศึกษาตลอดชีวิต แล้วคนที่ขาดแคลนก็มีโอกาสที่จะไปเรียนได้ นะครับ ผมว่าที่เขียนนี้ ดีมาก ผมว่าการศึกษาก่อนวัยเรียนสำคัญถ้าทำได้ นะครับ คือตอนนี้ชาวบ้านไม่มีปัญญาจริง ๆ ไม่รู้จะเอาเด็กไปฝากกับใครจริง ๆ บางเทศบาล บาง อบต. เท่านั้นที่มี ที่เขียนอย่างนี้ผมว่าได้บุญ

ประธาน : เชิญครับ

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : ในส่วนของเรื่องการพัฒนาวิชาชีพครู คือถ้าคิดว่า จะไปอยู่ในหมวดของปฏิรูปการศึกษาตรงส่วนนั้น ผมอาจจะต้องไปเขียนไว้ให้ชัดเจน คืออย่างน้อยก็ให้คนที่อยู่ในวิชาชีพนั้นเขารู้สึกว่าเขาที่มีความก้าวหน้าต่อไปของเขาได้

ประธาน : ควรไปอยู่ที่ตรงนั้นเพราะว่าการศึกษาถ้าไปพัฒนาอาชีพครู โดยไม่ปฏิรูปการศึกษามันก็พัฒนาไปเพื่อที่จะเงินเดือนขึ้นเท่านั้นเอง ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรเลย

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ ในพรรคสองใหม่ ตรงที่เป็นเรื่องของความร่วมมือกันระหว่างรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน ในเวทีที่เชียงใหม่และขอนแก่นเขาขอว่าช่วยขยายความเอกชนหน่อย

ประธาน : และภาคเอกชน

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เขาถามว่ามันรวมความหมายถึงองค์กรชุมชน ซึ่งเวลานี้หลายแห่งได้มีส่วนร่วมจากการศึกษากับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือไม่

ประธาน : เขาเป็นรัฐใหม่

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : เขาไม่เป็นครับ

ประธาน : ถ้าไม่เป็นก็เป็นภาคเอกชน

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ผมอธิบายเขาแล้ว เขาก็เหมือนกับชาวบ้านครับ ผ้าห่มก็ขอให้ใส่องค์กรชุมชนเข้าไป

ประธาน : อันนี้ไม่ต้อง ไม่ได้ห้ามยินดี คนเดียวมากก็ได้เอาสตางค์มาให้เถอะ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : โอเคครับจะได้ไปอธิบายอีกครั้ง เหมือนกับ กลัวว่าถ้าที่เขาทำแล้วถ้าไม่เขียนไว้เดี่ยวองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เคยร่วมมือกับเขาก็จะมาชี้ว่าไม่มีชื่อคุณอยู่ในนี้แล้ว ขอบคุณครับท่าน

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : ในพรรคสองใหม่นี้ บอกให้ร่วมมือระหว่างรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชน จำเป็นต้องมีคำว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตรงนี้ใหม่ครับ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : ตรงนี้ต้อง เพราะเราต้องการแยกให้เห็นว่าให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนในการจัดการศึกษา ไม่ได้คิดจะให้เขาจัดการศึกษาโดยลำพัง อยากให้เขาใช้ทรัพยากรมาเอื้อเพื่อโรงเรียนที่รัฐ เช่น สมมุติว่าถ้าท้องถิ่นนี้สนใจการศึกษาแล้วคิดว่าภาษาเป็นส่วนที่จำเป็นที่สุดเขาไม่รอรัฐบาล ไม่รอรกระทรวงศึกษาธิการ เขาเอาเงินของเขาไปจ้างฝรั่งมาจากที่ไหนแล้วมาสอนเด็กของเขาเลย อย่างนี้คือสิ่งที่เราปรารถนา เพราะว่ามันไม่ได้ใช้เงินมากมายอะไร แล้วเงินพวกนี้มันโกงยาก เราไม่อยากให้เขาไปสร้างโรงเรียนเพราะสร้างโรงเรียนมันมหาศาลเลย เช่นกำลังคิดอยู่ว่าเมื่อเราออกตรงนี้เสร็จแล้วในกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะไปเขียนรองรับให้รับช่วงกันไปว่าคุณสนับสนุนเขานะ คุณทำโรงเรียนของคุณให้เป็นเลิศขึ้นได้ อย่าไปทำอย่าง กทม. กทม. อ้าขาผวาปีกไปปรับมาจัดการศึกษาทั้งหมด ตัวก็ตกลงไปอย่างเดียวกับโรงเรียนประชาบาลสมัยก่อนก็ไม่ได้อะไรเงินไปเฉลี่ยหมด สู้ปล่อยให้กระทรวงศึกษาธิการทำแล้วคุณก็จ้าง โรงเรียนนี้ต้องการจะเก่งวิทยาศาสตร์สร้างห้องแล็บให้ ๑๐ ล้านบาท เงินถูกกว่ากันตั้งเยอะแยะ

นางจุรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะ ตัวอย่างของโรงเรียนของเทศบาลภูเก็ตเปิดสอนให้ครูต่างชาติมาสอนภาษาอังกฤษตั้งหลายปีแล้ว แล้วเขาก็ลงทุนเอง คอมพิวเตอร์อะไรต่ออะไรเขาทำเอง ซึ่งดีมาก จนคนหนีจากโรงเรียนของกระทรวงศึกษาพยายามมาเข้าของเทศบาล

ประธาน : เชิญคุณนรชิตครับ

นายนรชิต สิงหเสนี : พรรคแรกผมคิดว่าเป็นสิ่งที่เราเข้าใจและสนับสนุนกันมาตลอด โดยเฉพาะเรื่องก่อนวัยเรียน แต่ทันทีที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ประกาศใช้ กระทรวงศึกษาหัวใจวายไหมครับ ผมไม่ได้หวังเขา นะครับ แต่ผมคิดว่าเขาพร้อมหรือเปล่า ต้องมาจัดการศึกษาก่อนวัยเรียน

ประธาน : นี่เดี่ยวเราก็ต้องไปเขียนบทเฉพาะกาลให้เขา เพราะเขาไม่ต้องไปเสียเงินค่ามัธยมแล้ว แต่เราจะโดนพวกโรงเรียนมัธยมว่านิดหน่อย เขาอาจจะดีใจเพราะต่อไปเขาเก็บค่าใช้จ่ายได้

นางจุรี วิจิตรวาทการ : ท่านประธานคะเขามีคนกังวลกันมากที่กลัวว่าถ้าเขาทำอย่างที่คุณนรชิตว่า เดี่ยวเขาจะไปบังคับโดยวิธีที่ไม่เข้าใจถึงพัฒนาการเด็กก่อนวัยเรียนเดี๋ยวไปให้นั่งเขียนหนังสือ ทำอะไรต่ออะไรโดยที่ในพัฒนาการช่วงนั้นจะมีวิธีการที่ไม่เหมือนกับตอนเข้าโรงเรียนแล้วจริง ๆ เขาก็กลัวกันเหมือนกันว่าทำอย่างไรถ้าเราไปทำอะไรต่อต้องให้เขาเป็นผู้ร่วมกำกับดูแลแต่ไม่ต้องไปทำเองก็ได้ก็อาจจะดีกว่า

ประธาน : ก็ต้องโน้ตไว้บทเฉพาะกาล

นายอมร วาณิชวิวัฒน์ : ท่านประธานถ้ากำลังจะผ่านไปทางกรมวิธีการการศึกษา สวท. เขาบอกว่าเรา จริง ๆ ผมคิดว่าเราก็ครบถ้วน แต่เขาตังมาบอกเราขาดการส่งเสริมการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ครับ

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ภชภิชา ๖/๘

ประธาน : เราไม่มีบอกด้านไหนสักด้าน เราบอกให้เรียนตามความถนัด ถนัดอะไรก็เรียนอันนั้นก็แล้วกัน คือเขายังไปมุ่งว่าประเทศจะเจริญได้ ต่อเมื่อเราบังคับ เด็กเราให้ไปเรียนวิทยาศาสตร์กับคำนวณเพื่อให้เป็นไอ้สไตน์แต่เราตื่นแล้วเรารู้ว่าเด็ก ของเรามันเป็น Einstein ได้ ๒ - ๓ คนเท่านั้น คนอื่น ๆ ไม่ได้เป็น เราถึงอยากให้มันเป็นคน ที่มีคุณภาพ นี่คือเป้าหมายของเรา เราไม่มีพูดถึงความเก่งกาจเลย เราพูดถึงความเชี่ยวชาญ ตามความถนัด พวกแวดวงที่เขาอยู่ในวงการศึกษาก็ชอบนะ เขาบอกว่าเขาฝึนอย่างนี้ ความจริงถ้าผมได้เรียนตามความถนัด ผมอาจจะได้เป็นเจ้าของร้านเฟอร์นิเจอร์ ผมชอบ งานไม้ ผมก็ไปเรียนเลื่อยไม้ไสกบของผม ไม่ต้องมานั่งลำบากร่างรัฐธรรมนูญ

นายนิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : ซึ่งจริง ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ผมว่ารัฐธรรมนูญ ฉบับเก่า ๆ ถูกแล้วครับที่บังคับอาจารย์มาเรียนกฎหมาย

ประธาน : ไม่มีที่ไปก็เลยไปเรียนกฎหมาย พักกันหน่อยนะครับ

พักประชุมเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : วันอังคารบ่ายโมงครึ่งแล้วออกจากนี้ไปลงนามถวายพระพร
พระเจ้าอยู่หัวที่ศาลาสหทัยสมาคมแต่งชุดสากลสีเข้ม แล้วนั่งรถจากนี้ไปด้วยกันมีรถตู้ไปแล้ว
เราค่อยกลับมาประชุม ใครขยันพิมพ์ส่งไปใน LINE ด้วยเพื่อพวกเราทุกคนที่มาอยู่ที่นี่จะได้รู้

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : อาจารย์จूरูถามว่าจะให้ใส่เสื้อทีมที่มีโลโก้
กรรมการร่างรัฐธรรมนูญหรือสูทสีเข้มครับ

ประธาน : เสื้อทีมมันไม่ค่อยเป็นทางการ แล้วก็ที่เราจะไปกันวันที่ ๒๓
มีนาคมตกลงไปจังหวัดอุทัยธานีไม่ได้แล้วเพราะว่าไปเจรจากันไม่สำเร็จ ก็เลยมีที่ให้เลือก
๒ ที่ ๑. ก็คือชะอำ โรงแรมโนโวเทลอยู่ติดทะเลกับกรีนเนอรี่อยู่เขาใหญ่มองเห็นทิวเขาจะเอา
อันไหน

นายนรชิต สิงหเสนี : ท่านประธานจะให้ไหวตมือหรือเปล่าครับ

ประธาน : ไหวตสักทีดีไหม เรียนอีกครั้งว่าวันอังคารเราจะไปร่วมกันลงนาม
ถวายพระพรพระเจ้าอยู่หัวที่ศาลาสหทัยสมาคมเขาแนะนำให้แต่งสูทสีเข้มแล้วเราจะออก
จากที่นี่บ่ายโมงครึ่งแล้วก็จะมีรถตู้ไปแล้วก็กลับมาทำงานต่อ คราวนี้ที่เราจะไปดูความเรียบร้อย
วันที่ ๒๓ นี้มีที่ให้เลือก ๒ ที่ เพราะว่าที่อุทัยธานีต้องยกเลิกไปแล้วเพราะว่าไม่ได้รับ
ความร่วมมือ ๑. ก็คือที่ชะอำ โรงแรมโนโวเทลเห็นว่าอยู่ติดทะเล อีกที่หนึ่งที่เขาใหญ่
โรงแรมกรีนเนอรี่มองเห็นทิวเขา อันนี้เราไหวตเป็นครั้งใน กรธ. ว่าใครจะไปที่ไหนอย่างไร

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านครับไหวตทะเลหรือภูเขาใช้ไหมครับ

ประธาน : จะไปชะอำหรือจะไปเขาใหญ่

ประธาน : ใครจะไปทะเลยกมือขึ้น ตกลงทะเลนะครับ

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : ภูเขาต้องไปอันนาคมน้ำครับ

ประธาน : จริง ๆ คิดถูกแล้วที่ไปทะเล เพราะก่อนวันที่ ๒๓ เราอาจจะ
ทำงานถึงตี ๒ ตี ๓ ตี ๔ กันหลายคืน เราก็จะได้ไปนอนพักผ่อนฟังเสียงคลื่น พวกหมอ
เขามอบอกว่าของเดิมที่เราเขียนเอาไว้เขาถูกฟ้องตายเลยเพราะว่ามันไม่ได้คุณภาพและ
ไม่ได้มาตรฐาน เขาก็ขอให้แยกเขียนก็ลองแยกแบบนี้พอไปได้ไหม

เลขาธิการ : มาตรา ๕๑ รัฐต้องดำเนินการให้ประชาชนได้รับบริการ
สาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึงและส่งเสริมสนับสนุนให้มีการพัฒนาด้านภูมิปัญญา

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ด้านแพทย์แผนไทยให้เกิดประโยชน์สูงสุด รัฐพึงพัฒนาการบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพ และได้มาตรฐานสูงขึ้นตามลำดับ

นายอัคร จารุจินดา : เราใช้ฟังในหมวดนี้ หมวดนี้เราบอกว่าเราใช้ต้องกันหมด

ประธาน : ใช่แต่ว่าเป็นหน้าที่ที่จะได้มีทางเลี้ยงได้ เพราะว่ามันจะมี ๒ อัน ในแนวนโยบายของรัฐก็จะมีต้องเหมือนกัน มี ฟัง แล้วก็ ต้อง หรือไม่อย่างนั้นก็ต้องไปเขียนไว้ที่แนวนโยบายของรัฐ

นายอัคร จารุจินดา : มันจะไกลไปมันเป็นเรื่องเดียวกัน เพราะอย่างนั้นก็จะได้อธิบายใหม่ บางอันก็ต้อง บางอันก็ฟัง ทั้ง ๒ หมวด

เลขานุการ : ตรงนี้ใช้ ต้อง ก็ได้ครับท่านในวรรคสอง

ประธาน : มีของใครจะเสนออะไรอีก

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ในมาตรา ๘๐ (๒) เดิมของรัฐธรรมนูญนี้ได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ อันนี้ของเดิมเขามีปัญหาหรือเปล่าครับ

ประธาน : มีปัญหาเขาถูกฟ้องหนัก

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ถ้าออกมาจะไม่ได้ให้ถูกฟ้องหรือครับ

ประธาน : ก็เป็นเรื่องที่รัฐจะต้องค่อย ๆ ยกลำดับขึ้นไป ของเดิมมีมาตรฐาน

นายประพันธ์ นัยโกวิท : มีครับ

ประธาน : คืออยู่ในแนวนโยบาย

นายประพันธ์ นัยโกวิท : เขาอยู่ในแนวนโยบายครับ

ประธาน : พอกำหนดเป็นหน้าที่เขาบอกว่ามันทำให้เขาถูกฟ้อง

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ในส่วนของการให้บริการสาธารณสุขนี้ในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ นี้เขามีอีกประโยคหนึ่งว่าส่งเสริมให้เอกชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาสุขภาพ และการจัดบริการสาธารณสุข คือเหมือนกับว่าให้มีเอกชน ชุมชนมาร่วมด้วยอะไรอย่างนี้ครับ

ประธาน : จริง ๆ ที่เราเขียนว่า ดำเนินการให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุข ไม่ได้แปลว่ารัฐทำเองคนเดียว

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง : ขออนุญาตครับใน สปท. ในคณะกรรมการธิการด้านสาธารณสุขของเขานี้เขาเสนอว่าควรกำหนดให้รัฐต้องให้ความรู้ด้านสุขภาพที่ถูกต้องและเหมาะสมกับประชาชนทุกกลุ่มวัยด้วยเพื่อเป็นมาตรการในการป้องกันในเรื่องของการดูแลสุขภาพเพื่อให้ประชาชนมีร่างกายแข็งแรง

ประธาน : ก็ไม่ได้ห้าม คือถ้าจะใส่ตรงที่ว่างนั้นมันต้องไปใส่ในหมวดแนวนโยบายของรัฐ ไม่อย่างจะเท่ากับให้รัฐไปบังคับเอกชน ที่นี้ที่เขาเสนอมานี้ในของ สปท. เขาบอกให้เขียนส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมให้ได้รับการบริการแบบไม่เสียค่าใช้จ่าย รวยกันจริงต้องให้การคุ้มครองผู้บริการโดย อันนั้นเราคงเติมไม่ไหว ใครมีปีกนี้ช่วยดูตามไปด้วย

นายจรูญ สิงห์เสนี : ปีกนั้นมี ๒ ประเด็นที่น่าสังเกตท่านประธานครับของคณะรัฐมนตรีเขียนว่าอาจถูกตีความว่าลตสิทธิสวัสดิการรักษายาบาลของผู้ยากไร้เพราะว่าในรายละเอียดที่ส่งมาในหนังสือของท่านประวิทย์บอกว่าขาดบทบัญญัติคุ้มครองคนยากไร้พิการทุพพลภาพ เด็ก เยาวชนที่ไม่มีผู้ดูแล คนอายุ ๖๐ ปี แรงงานเด็ก แรงงานสตรี แม้จะปรากฏอยู่ในหลักทั่วไปแต่ก็เป็นจุดอ่อนให้ร่างรัฐธรรมนูญถูกต้องด้านได้ว่าไม่ครอบคลุมถึงหรือไม่ให้ความสำคัญแก่ปัญหาเหล่านี้ นั่นคือคำอธิบายของ ครม. ครับเสร็จแล้วอีกอันหนึ่งที่ผมว่าน่าสนใจคือในหน้า ๖๔ มีเวทีรับฟังเติมคำว่า อย่างเป็นธรรมก่อนคำว่า ทัวถึงและเท่าเทียม ผมคิดว่า ๒ ประเด็นนี้น่าได้รับการพิจารณาครับ

ประธาน : เป็นไปได้ไหมเท่าเทียม

นายอัคร จารุจินดา : เติมว่า รักษาพยาบาลอย่างเป็นธรรม แปลว่าอะไร

ประธาน : ลักษณะมาตรา ๕๑ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ นี้บอกให้ฟรีหรือ

นายอัคร จารุจินดา : สาธารณสุขไม่ฟรี เพราะที่ทำกันอยู่ก็คือ ๓๐ บาท

เลขานุการ : ผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อยู่ในมาตรา ๕๑ ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ครับรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ แจกฟรีตลอดเกือบทุกเรื่อง

ประธาน : เขาใช้คำว่า ผู้ยากไร้หรือ

เลขานุการ : ใช่ครับ บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการทางสาธารณสุขที่เหมาะสมและได้มาตรฐานและผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : ตายเปล่า คนยากไร้ก็ตายเปล่า ยืนยันสิทธิอยู่หน้าโรงพยาบาล

เลขานุการ : คือเขาคิดว่ามันเป็นประโยชน์แต่จริง ๆ แล้วมันได้ผลตรงกันข้าม

ประธาน : แล้วเลยในที่สุดคลังถึงตีนรจนจะไปลดของข้าราชการลงไปให้ไปใช้
บัตรทอง ครบหรือยังอย่างนี้

นายนิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : ในสภาวิชาชีพพูดถึงเรื่องบริการสุขภาพ

ประธาน : มันคืออะไร

นายนิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : ให้เห็นบอกว่าเป็นการบริการในส่วนตัวบุคคล

ประธาน : ไม่ใช่บริการสาธารณสุขหรือ

นายนิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : เขามองดูถึงลักษณะเหมือนกับเป็นการเจาะลงมา
ที่ตัวบุคคลด้วย ซึ่งตรงส่วนนี้ผมเข้าใจว่าเขานำมาก็เพื่อที่จะนำไปสู่เรื่องของการให้บริการ
ที่ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานจริยธรรมได้รับการคุ้มครอง

ประธาน : เขาจะเอาคุ้มครองอาชีพเขาใช่ไหม

นายนิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : เข้าใจว่าคุ้มครองเรื่องการที่ผูกฟ้องร้องต่าง ๆ
ว่าถ้าได้ทำตามมาตรฐานและจรรยาบรรณของหมอแล้วเขาจะได้รับการคุ้มครองที่ไม่ต้องไป
ผูกฟ้องร้องอะไรต่อมิอะไรที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ประธาน : เพราะวิชาชีพอื่นเขาก็ผูกฟ้องร้องได้ พวกวิศวกรตึกพังมาเขาก็ฟ้องได้

เลขานุการ : ท่านครับ ในมาตรา ๕๑ วรรคสามของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐
เขาใช้มีอยู่เพิ่มมาอีกชนิดหนึ่งว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตราย
จากรัฐอย่างเหมาะสมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและทันต่อเหตุการณ์

ประธาน : เอาไปใส่ไว้ในสิทธิ เอาไหมเอาอันนี้ไปด้วยพวกสิทธิด้วยกัน

เลขานุการ : บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตราย
จากรัฐอย่างเหมาะสมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและทันต่อเหตุการณ์

ประธาน : โอเคไหมเอามาไว้ที่นี้สิทธิ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับขออนุญาต ผู้ยากไร้มีสิทธิ
ได้รับบริการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย คนจะไปคิดว่าถ้าไม่ยากไร้ก็ต้องจ่ายสิครับ แล้วโครงการ
บัตรทองรักษาทุกโรคไม่เสียสักบาทจะไปไหนครับ

ประธาน : เอา ๓๐ บาทก็เสีย

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ตัวนี้ไม่เก็บ ๓๐ บาทครับ เดิมทีที่ว่า ๓๐ บาท รักษาทุกโรค ต่อมาก็ไปออกเกณฑ์ใหม่ไม่เสียสักบาท

ประธาน : ก็ไม่เป็นอะไร อันนี้มันขั้นต่ำ คือจะฟรีหมด ความจริงทั้งหมดนี้ ไม่เก็บเงินเลยก็ได้ถ้ารัฐรวย แต่ว่าเมื่อเราเขียนไปมันก็เจ๊งลง ๆ แล้วทุกคนก็ได้รับบริการที่ แย่ลง ๆ มันทำให้ประเทศมันโทรม ผมว่าทุกคนคิดถึงแต่เฉพาะตัวตนของคนไม่ได้คิดถึง ประเทศส่วนร่วม นึกว่าประเทศเป็นบ่อทองที่ขุดไม่หมดความจริงมันหมดวันหนึ่งไม่ช้า

นายอัคร จารุจินดา : เพราะถ้าเรารู้ว่าเขียนไปแล้วผลมันจะเกิดอย่างนี้ แล้วเราทำไมยังเขียน

ประธาน : เพราะว่าเรายังเป็นชนส่วนน้อยอยู่

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : ท่านประธานทำไมเขาใช้คำว่า ขจัด ทำไมเขาไม่ใช่คำว่า รักษา ขจัดโรคติดต่อไม่ใช่ รักษาสิครับไม่ใช่ขจัด ขจัดมันถือว่าเอาให้หมดจากระบบไปเลย บุคคลไม่ใช่ประเทศ บุคคลแต่ละคน

เลขานุการ : รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ เขาใช้คำว่า ขจัด ไม่รู้เหมือนกัน

ประธาน : ไม่รู้เห็นมันเขียน

นายธิตีพันธ์ุ เชื้อบุญชัย : ผมขออนุญาตนอกเหนือจากวรรคสองนี้ก่อนนะครับ คือที่เราดูในมาตรา ๕๑ กับมาตรา ๔๕/๒ ผมไม่แน่ใจว่าเราคุมถึงเรื่องเกี่ยวกับการสาธารณสุขแบบเชิงป้องกันด้วยไหมครับ เช่นเวลาที่เขาออกไปทำลักษณะเชิงป้องกันเรื่องส่งเสริมให้คน ออกกำลังกายหรืออะไรที่มันเป็นการสร้างสุขภาพของบุคคลให้มันดีขึ้นนี้ครับ ผมรู้สึกตรงนั้น น่าจะเป็นส่วนสำคัญอันหนึ่ง

ประธาน : คือทั้งหมดมันทำได้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับรัฐมีเงินหรือไม่มีเงิน มันไม่ใช่ เรื่องที่ต้องเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ เราไม่เคยเขียนเรื่องปลุกผี ผิดยา ไอกรน ถ้าเราลองใส่ไปสักอัน คนดีอกดีใจ ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรมันก็มีอยู่แล้วมันเป็นหน้าที่ของรัฐในการให้บริการ สาธารณสุขมันก็คลุมหมดทุกอย่าง เราจะยันเอาไว้หรือเราจะคล้อยตามก็สุดแต่

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ที่คุณธิตีพันธ์ุพูดในร่างมาตรา ๖๘ เรานี้แต่มันไป อยู่ในเรื่องครอบครัว ประโยชน์ที่ว่ารวมตลอดทั้งส่งเสริมและพัฒนาเสริมสร้างสุขภาพเพื่อให้ ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรงและมีจิตใจเข้มแข็งอันนี้มันไปอยู่มาตรา ๖๘ ไม่รู้ไว้ผิดที่ หรือเปล่าหรืออย่างไร

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

ปีทมา ๗/๖

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ประธาน : คล้าย ๆ กลับกลายเป็นว่าชีวิตมนุษย์ถ้าไม่ได้เขียนอะไรบางอย่าง
ไว้ในรัฐธรรมนูญแล้วมันทำไม่ได้ ซึ่งมันยังมีอีกตั้งเยอะ เข้าห้องน้ำต้องเขียนใหม่ประชาชน
มีสิทธิเข้าห้องน้ำในที่สาธารณะ แล้วถ้าไม่มีไม่ได้เขียนเอาไว้มันเข้าได้ไหม รัฐต้องบริการ
ห้องน้ำให้ต้องเขียนใหม่

๘/๑

นายประพันธ์ นัยโกวิท : ผมว่าอันนี้ก็ดีแล้วนะครับ เพราะว่าอันนี้ก็เป็นเรื่องจำเป็นทั้งสิ้น อย่างพรรคแรกก็เป็นโรคร้ายแรง อันตราย พรรคที่สองก็เป็นคนยากไร้มันก็น่าจะให้บริการเขา

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ : แต่การใช้คำขยายนะครับ โรคติดต่ออันตรายจากรัฐ เขาว่ารัฐเป็นผู้เผยแพร่

ประธาน : มาตรา ๕๒

นายอัชพร จารจินดา : มาตรา ๕๒ เรื่องสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานพูดกันมาก คุณรสนาและกลุ่มอะไรอีกหลาย ๆ กลุ่มว่าอย่าไปใช้ในมาตรา ๘๔ (๑๐) กับ (๑๑) ของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นเรื่องสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานจะไปอยู่ความผูกขาดของเอกชนไม่ได้จะไปแปรรูปรัฐวิสาหกิจไม่ได้ คือทำให้ตกเป็นของเอกชนหรือทำให้รัฐถือหุ้นน้อยกว่าร้อยละ ๕๑ ไม่ได้ มาตราที่ตอนรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ ก็มีความเห็นแตกต่างกันค่อนข้างมาก แล้วก็โหวตกันแล้วฝ่ายนี้ชนะ เพราะว่าความจริงแล้วถ้าไปเขียนตายตัวถึงขนาดที่ในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ นั่นคือการแปรรูปรัฐวิสาหกิจทำไม่ได้เลย จนตลอดไปในอนาคตบางทีมันอาจจะฝืนกับสิ่งที่เป็นในอนาคตกิจการของรัฐทุกอย่างรัฐต้องลงทุนหมดซึ่งรัฐจะไม่มีเงินที่จะลงทุน แต่ว่ามันเขียนในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ แล้วก็ถูกเรียกร้องค่อนข้างเยอะโดยส่วนตัวผมไม่เห็นด้วยที่จะมาเขียนเรื่องห้ามแปรรูป เพราะถ้ากิจการบางกิจการ รถไฟบางเส้นแปรรูปก็ต้องแปรรูปกันเพื่อการบริการที่ดีกว่าสำหรับประชาชน

ประธาน : โลกเขาพัฒนาไปในทางที่แปรรูป เราพัฒนาไปสวนทางกันในทางที่ไม่แปรรูป

เลขานุการ : เดียวนี้เขามีนวัตกรรมเรื่อง PPP public private partnership จริง ๆ คือช่วยกันทำเพื่อทำให้ประเทศไปข้างหน้า ดั้งเดิมก็ต้องแปรรูปคือเป็นเอกชนอย่างเดียวหรือไม่ก็ nationalization ก็คือโอนมาเป็นรัฐแล้วให้รัฐทำ ก็ทะเลาะกันไปทะเลาะกันมา จนกระทั่งมาถึงจุดหนึ่งแล้วทำไมไม่ร่วมกันทำ รัฐก็แบ่งเบาเรื่องงบประมาณไปได้ เอกชนเขาก็มีเทคนิคกลวิธีในการบริหารจัดการ เดียวกลายเป็นเทรนในเรื่อง public private partnership แล้วก็เป็นเรื่อง public participation อย่างหนึ่งในเรื่องของการ provide public service ถ้าไปล็อกไว้อย่างเดิมผมไม่แน่ใจว่ามันจะมีปัญหาหรือเปล่า

นายเกียรติชัย ญ นคร : ท่านประธานครับ คืออาจจะไม่ค่อยตรงที่เดี๋ยวนะ แต่ว่าสมัยผมจำได้ว่าที่สงขลาเคยจัดเชิญผู้เชี่ยวชาญจากฝรั่งเศสมาแต่วานานมากแล้วนะ แต่ว่าเวลาพูดเรื่องแปรรูปเรื่องอะไรพวกนี้ก็มี การพูดเรื่องการให้สัมปทาน ผมไม่แน่ใจว่าแนวคิดปัจจุบันเป็นอย่างไร แต่ว่าแนวคิดที่ฟังจากเท่าที่ผมจำได้ตอนนั้นคือ ไม่รู้ว่าเขาใช้คำว่าแปรรูปหรือให้สัมปทาน แต่ว่าสิ่งหนึ่งที่เขามีก็คือว่ารัฐต้องสามารถกำกับเรื่องราคาได้ โดยการันตีว่า

ถ้าเป็นในรูปสัมปทานให้ไปแล้ว แล้วรัฐไปกำกับราคาแล้ว ถ้ามีผลต่อให้ผู้ลงทุนเขาไม่ได้กำไร ภายในเวลาที่ให้สัมปทานไปรัฐจะต่ออายุเวลาให้จนได้กำไรเท่าที่ตกลงกัน คือแนวคิดอย่างนี้ ไม่ค่อยได้มีใครพูด ผมจำได้ว่าเพราะตอนนั้นผมรู้สึกแปลกหูเพราะว่าฟังผู้เชี่ยวชาญที่ฝรั่งเศส เขามาพูดตอนที่สงขลาจัดครับ

ประธาน : พวกที่ไม่ยอมให้แปรรูปแล้วพอเวลารัฐวิสาหกิจมันบริหารงาน แล้วมันไม่ได้กำไร ก็ไปด่าเขา เชิญครับ

นายนิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : ผมไม่เข้าใจว่าเราเข้าใจในเรื่องเดียวกันหรือเปล่า ผมหมายความว่า คือใน (๑๐) เดิมของรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ มาตรา ๘๓ ๘๔ คือมันเป็นเรื่องของสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในลักษณะที่ไม่ได้หมายความว่าให้เอกชนทำไม่ได้ เพียงแต่ว่าไม่ให้การผูกขาดนั้นไปอยู่ในมือของเอกชนแล้วก็ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ เพราะฉะนั้น การที่เป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานโดยทั่ว ๆ ไป ผมเท่าที่จำได้ ตอนนั้นตรงนี้สามารถเป็นของเอกชนได้ ส่วน (๑๑) เป็นจำกัดเฉพาะเรื่องโครงสร้างหรือโครงข่ายขั้นพื้นฐานของกิจการสาธารณูปโภคพื้นฐานของรัฐ คือหมายความว่าที่รัฐเป็นเจ้าของเดิมอยู่แล้ว แล้วไปแปรรูปเป็นเอกชนที่เกินกว่า แปรรูปให้รัฐถือหุ้นน้อยกว่า ๕๑ ไม่ได้ ถ้าเป็นโครงข่ายขั้นพื้นฐานที่เอกชนเขาจะไปทำเอง อันนี้ผมเข้าใจว่าทำได้ แล้วขณะเดียวกันนั้นตัวการที่ให้เอกชนเข้ามาในนี้ เฉพาะเรื่องเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์มันไม่ได้รวมถึงเรื่องเกี่ยวกับอำนาจการควบคุมหรืออำนาจการบริหารจัดการ ซึ่งถ้าในลักษณะอย่างนี้ถึงแม้รัฐจะอยู่ที่ ๕๑ เปอร์เซ็นต์ แต่อำนาจการจัดการนั้นไปมอบเหมือนกับให้เอกชนเป็นคนบริหารจัดการก็ไม่น่าจะผิดอะไร จริง ๆ คนที่เสนอเรื่องนี้ก็เป็นกลุ่ม FTA Watch ที่อยู่ในกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญครั้งโน้นเดิมเขาเขียนลักษณะที่เข้มมากกว่านี้ คือในลักษณะที่เหมือนกับว่าสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานจะ privatize ไม่ได้เลย แต่พอสุดท้ายออกมาเป็นลักษณะอย่างนี้ ผมส่วนตัวจริง ๆ ไม่รู้สึกกังวลอะไรในเรื่องนี้ เพราะจริง ๆ มันสามารถที่จะทำอะไรก็ได้ภายในกรอบพวกนี้

ประธาน : เขาห้าม privatize ที่เขาเขียนคือห้าม privatize จนกระทั่งเหลือต่ำกว่า ๕๑ เปอร์เซ็นต์

นายนิติพันธุ์ เชื้อบุญชัย : อันนั้นเฉพาะตัวโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งตอนนั้นที่อธิบายมีอยู่ ๒ อย่างคือ รางรถไฟ กับตัวสายโทรศัพท์ ที่มันมี คือในการประชุมครั้งนั้นนะครับ ยกตัวอย่าง ๒ เรื่องนี้

ประธาน : ซึ่งมันคนละกลุ่ม แต่อีกกลุ่มหนึ่งบอกว่าไว้ใจรัฐไม่ได้ในการที่จะทำเรื่องโครงข่ายพื้นฐาน เพราะฉะนั้นต้องบอกว่าเป็นของประชาชนแล้วไปให้คนอื่นทำ เพื่อที่จะได้ทั่วถึง รัฐไม่ควรทำ ขนาดเราเขียนว่าเป็นชาติเขายังบอกว่าไม่ได้ต้องเป็นของประชาชนด้วย ชาติรวมอยู่กับประชาชน คือผมคิดว่าเวลาเรามองแต่ละจุดเขาไม่ได้มองถึงประเทศ

เขามองในจุดที่เขาสนใจแล้วเขาก็พยายามที่จะทำให้มันดูดีในการต่อสู้ของเขาถามเขาว่าแล้วเขาพอใจกับการทำงานของ TOT ใหม่ พอใจจะได้ยกเลิก กสทช. แล้วก็ไปอยู่ที่ TOT เขาก็ไม่ยอมใช้ใหม่ แต่พอมาเขียนเท่านี้เขาบอกว่าห้ามไม่ให้ไป privatize ความจริงทั้ง TOT ควรจะเลิก ไม่ควรทำ เชิญครับ

นางจรี วิจิตรวาทการ : มีข้อสงสัยจำเป็นต้องเขียนข้อนี้ใหม่ค่ะ เพราะว่าสาธารณูปโภคพื้นฐานมีมากมายหลายชนิดหลายประเภท แล้วก็แล้วแต่ size scale ทุกอย่างไม่เหมือนกัน ถ้าเราเขียนแล้วมันแข็งตัวไปหมดมันจะ make sense หรือเปล่า

ประธาน : อันนี้เขียนอ่อนครับ คือรัฐไม่ได้ต้องทำเอง

นางจรี วิจิตรวาทการ : ไม่ค่ะหมายถึงว่าถ้าเราจะต้องไปแก้ตามที่เขาขอมาอะไรอย่างนี้ ดิฉันคิดว่ามันไม่มีเหตุผล เพราะว่าอย่างที่ท่านประธานพูดคือว่ารัฐวิสาหกิจบางอันมันจำเป็นต้อง privatize คือเพียงแต่ขาดความกล้าหาญทางการเมืองถึงไม่กล้าทำอย่างของ ขสมก. แบกภาระหนี้สินมากมายที่เราคุยกัน หรือรถไฟ หรืออะไรหลายอย่าง ต้องปรับปรุงแต่เราก็ไม่ทำ ต่อไปในอนาคตถ้าท้องถิ่นเขาเข้มแข็งขึ้นมาเขาอาจจะ privatize ประปา อะไรต่ออะไรบางอย่างทำให้มีคุณภาพ ในต่างประเทศพอ privatize มีหลายบริษัทแข่งกันประชาชนได้รับประโยชน์เพราะมันถูกลง ๆ เหมือนกับโทรศัพท์มือถือของเรา แต่ก่อนกับปัจจุบันเราจ่ายน้อยลง เพราะมีหลายเจ้าไม่มีการผูกขาด โดยบริษัทใดบริษัทหนึ่ง เพราะฉะนั้นมันไปจัดให้อยู่ใน sense เหมือนกันหมดมันก็ไม่ค่อยมีเหตุผล ถ้าเราเขียนอย่างนี้เราก็โอเคนะคะ แต่ถ้าไปเขียนเต็มเพิ่มไปเรื่อยดิฉันไม่เห็นด้วย ดิฉันว่ามันทำให้แข็งไปหมด โดยไม่ได้ตรงตามบริบทของแต่ละเรื่อง

ประธาน : เอาอย่างไร อาจารย์อุตมว่าอย่างไร

นายอุตม รัฐมฤต : ผมเห็นเป็นกลาง ๆ ผมคิดว่าอย่างน้อยถ้ารับในส่วนที่ว่าเขาก็คงกังวลใจว่าประชาชนจะได้รับผลกระทบจากการที่เราไปทำให้เป็นเอกชนเสียตรงนี้ผมไม่ทราบว่าจะมีหลักประกันอะไรให้เขาได้บ้าง คือถ้ามองในมุมมองของเขาเขาก็คงมองในมุมดีนะครับว่าถ้าเราปล่อยให้มันเป็นนโยบายของรัฐบาลแล้ว แล้วรัฐบาลไม่รับผิดชอบกับประชาชนในเรื่องของค่าใช้จ่ายเรื่องอะไรต่าง ๆ มันก็อาจจะเป็นข้อที่เหมือนกับเราไม่ให้หลักประกันอะไรเลย รัฐบาลเข้ามาอยากจะขายรัฐวิสาหกิจอะไรต่าง ๆ ก็ไม่มีหลักประกัน เขาคงเป็นห่วงในมุมนี้ ส่วนว่าจะต้อง ๕๑ เปอร์เซนต์หรือเปล่า ผมคิดว่าผมไม่ได้ตั้งใจเรื่องนี้

นางจรี วิจิตรวาทการ : แต่เรามีข้อหนึ่งเมื่อวานที่เราเขียนไปว่าประชาชนสามารถที่จะเข้าซื้อกันไปยั้งอะไรต่ออะไร อันนั้นมันก็การที่รัฐทำอะไรโดยไม่ฟังประชาชนไม่ได้ ถ้าเหตุการณ์เกิดขึ้นก็สามารถจะใช้ข้อนั้นในการอ้างอิง ถ้าเรามาขายนี้กลายเป็นตายตัว และแข็งเกินไปมันก็จะสร้างปัญหาหลายอย่างดิฉันว่า ไม่ให้ privatize ทุกอย่างมันไม่ถูกอยู่แล้ว

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ของไทยรัฐวิสาหกิจทั้งหลายแห่งควรจะ privatize นานแล้ว ไม่ควรจะทิ้งให้เป็นภาระของรัฐที่เป็นอยู่ถึงปัจจุบันแล้วไม่มีประสิทธิภาพด้วย นอกจากไม่มีประสิทธิภาพประชาชนไม่ได้รับประโยชน์แล้วก็ไม่สามารที่จะทำอะไรให้ทันสมัย รถไฟตกรางอยู่ตลอดเวลา หนี้สินท่วมทับมันไม่ make sense เลย

ประธาน : คือเขาเหมือนคนเคยถูกงัดแล้วเห็นเชือกกล้วย เพราะว่าการ privatize ปตท. คราวที่แล้วมันฝังรากลึกลงมาจนกระทั่งเห็นว่านักการเมืองเข้ามา privatize เพื่อเอาความร่ำรวยใส่ตัวและครอบครัวจนทุกวันนี้ ฉะนั้นเขาก็กลัว พอกลัวก็ไปเขียนอะไรที่นั่นมันก็เลยยิ่งจะทำให้เวลาตั้งใจจะทำก็ทำไม่ได้ เราจะสามารถเขียนอะไรให้เห็นว่า คุก้อยดีมัน แต่เชือกกล้วยก็เอามาผูกของห้อยอยู่ที่บ้านได้ แต่ยงนี้ก็ไม่ออกว่าจะเขียนอย่างไรถึงจะอุ้นใจ

นายชาติชาย ณ เชียงใหม่ : ท่านประธานครับ ผมอ่านของที่เขาเสนอความเห็นมา คุณรสนาหรือใครต่อใคร แล้วก็ดูจากมาตรา ๕๒ ผมคิดว่าในส่วนที่ถ้อยคำอันนี้มันเป็นหน้าที่ของรัฐที่มันขัดถ้อยคำในตัวของมันเองอยู่แล้ว ที่นี้คุณรสนาหรือใครก็ตามที่กังวลเรื่องการจะไปให้เอกชนผูกขาดตัดตอนอะไรพวกนี้ อันนี้เราไปใส่ในถ้อยคำในแนวนโยบายแห่งรัฐไม่ดีกว่าหรือครับ ในส่วนที่เป็นเรื่องว่า ไม่ให้มีการผูกขาดตัดตอนไม่ให้มีอะไรทั้งหลายที่ไม่ทำแข่งเอกชนอะไรต่าง ๆ แล้วก็ค่อยไปเติมเรื่องนี้ว่าต้องพึงระวังไม่ให้การบริการสาธารณูปโภคไปโดนผูกขาดโดยเอกชนทำให้ประชาชนเสียประโยชน์ไปใส่ในส่วนนั้นดีกว่าไหมครับ เพราะว่าถ้ามาใส่ตรงนี้ผมว่ามันอาจจะผิดเจตจำนงของมาตรานี้ที่ต้องการให้รัฐต้องบริการ ต้องดูแลสาธารณูปโภคพื้นฐานให้กับทุกคนทุกพื้นที่ได้ทั่วถึง อันนี้มันก็ดีของมันส่วนนี้แล้ว ผมเรียนเสนออย่างนี้นะครับว่า ถ้าจะใส่อะไรทำนองไม่ยอมให้มีการผูกขาดตัดตอนในกิจการสาธารณูปโภคเพราะประชาชนจะเดือดร้อน ควรจะไปใส่ในแนวนโยบายแห่งรัฐมากกว่าครับ

ประธาน : เชิญครับ

นายธิตินันท์ เชื้อบุญชัย : คือส่วนตัวผม ผมก็ยังเห็นว่า (๑๑) ที่พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับตัวโครงสร้างและโครงข่ายพื้นฐานของกิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานของรัฐ อันนี้ผมเองก็ยังคงคิดว่าเป็นการจำกัดว่าเป็นของรัฐ ในขณะที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ออก อย่างเป็นเรื่องของรางรถไฟที่ในครั้งนั้นคุยกันก็คือจำกัดเฉพาะรางรถไฟว่าอันนี้เราจะไป privatize ออกไปจนกระทั่งรัฐถือหุ้นต่ำกว่า ๕๑ ไม่ได้ เหตุผลก็คือว่ารัฐก็ยังวิ่งรถไฟเหมือนกับใช้ขนส่งสินค้าในขณะที่การแล่นรถไฟหรือการประกอบกิจการแล่นรถไฟบนรางนั้น อันนี้สามารถทำได้ แล้วจะเป็น privatize ไป ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ไม่ติดขัดกับ (๑๑) นี้ ในขณะที่เดียวกันผมเข้าใจว่า ณ ปัจจุบันเวลาที่เรารู้ถึงตัวโทรศัพท์ 3G 4G ต่าง ๆ อะไรที่เป็น backbone

อะไรต่อมิอะไรทั้งหลายของตัวระบบนั้นผมเข้าใจว่าตอนนี้เอกชนก็เกือบจะ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ที่เขาเป็นเจ้าของอยู่แล้ว ก็ด้วยเหตุที่ว่าตัวสิทธิต่าง ๆ เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นหลังจากรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ และไม่ใช่เป็นของรัฐ ฉะนั้นเอกชนเขาก็สามารถที่จะดำเนินการต่าง ๆ ได้ โดยส่วนตัวผมคิดว่าทั้ง (๑๐) (๑๑) นั้น ไม่ค่อยน่ากังวลในแง่ของการที่รัฐจะดำเนินนโยบายอะไรต่าง ๆ

ประธาน : ความจริงมันมีวิธีกินที่ทำให้เราเจ็บปวดยิ่งกว่าการแปรรูปรัฐวิสาหกิจคือรัฐลงทุนสร้างทั้งหมดและให้คนอื่นไปหากินได้ประโยชน์จากสิ่งนั้น ยกตัวอย่างเช่น สนามบินสุวรรณภูมิ สนามบินดอนเมือง ปัจจุบันมันกลายเป็น supermarket department store แล้วกำไรทั้งหมดมันมหาศาลกว่าการทำอากาศยาน ซึ่งตัวนั้นเจ็บแสบที่สุดเลย แล้วเราก็กังไม่รู้อะไรจะทำอย่างไร ผมอยากจะเขียนอะไรในรัฐธรรมนูญนี้ตั้งแต่นี้ก็ไม่ออกว่าจะเขียนอย่างไรถึงจะป้องกันมันได้ มันยิ่งกว่าไป privatize เขาก็ไปลงทุนของเขาเองถูกไหม แต่ที่เราลงทุนให้ลักษณะนี้คือเท่ากับทำให้รัฐสร้างโครงข่ายแล้วก็ไปทำอย่างที่อาจารย์นิติพนธ์ว่าคือให้นักลงทุนมาวิ่งแล้วก็กำไรก็เป็นของเขาไป เราก็กังแบกหนี้ค่าโครงข่ายนั้นไป เพราะโครงข่ายเราก็กังไม่มีปัญญาไปเรียกเงินจากเขาได้สักเท่าไร แต่ถ้าเป็นโครงข่ายของเอกชน เอกชนเรียกกันหูดับดับใหม่อยู่เวลานี้ ของ TOT เวลาที่ค่าเช่าเขายังไม่ชำระเลย ก็ไม่มีปัญญาจะไปเอาเขามันมีความเจ็บปวดที่จริง ๆ ตามกันไม่ค่อยทัน แต่เราก็กังไม่รู้จะเขียนป้องกันมันอย่างไรในเรื่องเหล่านี้

นางจรี วิจิตรวาทการ : คือตอนแรกคนก็ยังไม่เดินได้สะดวกต่อมาขายพื้นที่ให้ขายของมากขึ้น ๆ ตอนคนเยอะ ๆ เดินไม่ค่อยไหว อันนี้คือการที่เอาประโยชน์ไปให้เขา King Power ก็เป็นบริษัทที่ผูกขาดทุกอย่าง แล้วก็มีการฟ้องอย่างจนบางเรื่องดิฉันคิดว่าอาจจะไม่เป็นเรื่องด้วยซ้ำไป มีร้านในเมืองให้ไปเอาของไม่รู้ขายใครก็ไม่ทราบเป็นนักท่องเที่ยวจริงหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ แต่ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นธรรมต่อสังคมมากแล้วใครได้เงิน นักการเมืองคงได้ไป ในช่วงที่ทำอะไรต่ออะไรต่าง ๆ

นายประพันธ์ นัยโกวิท : อันนี้จะเป็นเรื่องรัฐบาลบริหารไม่ได้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งในร่างเรื่องหน้าที่ ครม. เราก็กังพยายามแก้ที่ท่านยกร่างมาตรา ๑๕๙ บอกว่าก็ต้องทำกิจการต่าง ๆ เพื่อประโยชน์สูงสุด ก็คงต้องเป็น ครม. ครับ

ประธาน : ไม่รู้จะเขียนอย่างไรต่อ

นายนครชิต สิงหเสนี : ท่านประธานครับ ปัญหามันอยู่กับทางการปฏิบัติครับ คือ extreme ที่สุดคือ นิการาแก้ว ครับ ที่เขา privatize ก่อนที่เขาจะทำทุกคนก็ปรามาสเขาเลยว่า ถ้า you ทำอย่างนี้จะไม่มีการมาลงทุน เขาก็กังกล้า privatize และในที่สุดบริษัทเวสต์เทิร์นก็ยังไม่ลงทุนเสียค่าสัมปทานเพิ่มให้เขาเป็นร้อยเท่าครับ เขาก็กังมีคนไปลงทุนนั่นคือสุดโต่งอันหนึ่ง แต่เมื่อมาเห็นข้อเสนอแก้ไขของสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ผมก็อึดอัดครับ เขาก็กังไปอีก extreme เลยครับ ดำเนินการให้มี-----

คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

รัชภิษิต ๘/๖

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

การคุ้มครองป้องกันสนับสนุนพัฒนากิจการของรัฐในกิจการสาธารณูปโภค ก็คือเก็บไว้อย่าง
เดิม ที่ท่านอาจารย์จรีพุดถึงเรื่องรถไฟเรื่องอะไร เขาไม่เอา เขาขออย่างเดิม มันเลยทั้ง ๒
ทางครับคือทั้งไป extreme ซึ่งเห็นว่าประชาชนเสียประโยชน์ไม่ว่าจะสนามบินที่ท่านว่า
ปตท. คือวิธีการมันผิด คือ privatize แล้วมันต้องมีการแข่งขัน ไม่ใช่ปล่อยให้ไปเลยตลอดไปก็ปี
ก็บริษัทนี้ ซึ่งค่าใช้จ่ายไม่มีอะไรเลย แต่ว่ารัฐไม่ได้ประโยชน์

ประธาน : มันน่าร้องไห้แหละ คิดดูรัฐบาลลงทุนสร้างสนามบินสุวรรณภูมิ
ไป ๑๐๐,๐๐๐ กว่าล้านบาท จนปานนี้ก็ยังไม่ขำระหนี้เขาไม่หมด จะไปขยายสนามบินยังต้อง
ไปกู้เขามา ในขณะที่คนเช่าพื้นที่มันเป็นทั้งมีเครื่องบินส่วนตัว มีฟุตบอลในอังกฤษ มีอะไรต่อ
อะไรร้อยแปดพันเก้า แล้วมันเอามาจากนั้น มันก็ได้อาศัยจากที่ตรงนั้น ก็แสดงว่าความ
หละหลวมตรงนี้มีมหาศาล นั่นเขาทำอย่างทั้ง ๆ ขว้าง ๆ เอาให้นักการเมืองเข้ากระเป๋าก็
แล้ว ยังต้องได้เท่านั้นมันถึงน่าเจ็บใจ

นายบรรชิต สิงหเสนี : ต้องให้บัตรกันทุกปีครับท่าน เพราะอันนี้ไม่ได้ลงทุน
มันแค่เอาของมาวางที่ชั้น ถ้าต้องลงทุนอาจจะต้องให้เวลาถ้าเขาต้องสร้างเหมือนมอเตอร์เวย์
ก็อีกเรื่องหนึ่ง นี่เพียงแต่เอาของมาลงทุน

ประธาน : อย่างนั้นหยุดแค่นี้ก่อนแล้วกันนะครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๔๕ นาฬิกา

กลุ่มงานขเลข ๕

สำนักรายงานการประชุมและขเลข